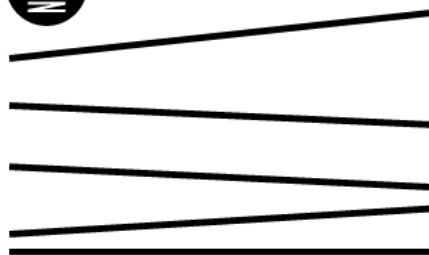

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Bødtcher, Ludvig.

Digte, ældre og nyere.

København : Andr. Fred. Høst, 1856

152, [3] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

D i g t e

ældre og nyere

af

Ludvig Bødtcher.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst.

Troft i Bianco Lunos Bogtrykkeri

ved J. S. Mølle.

1856.

Naar sparsomt til Besøg en Gæst sig vover,
Er Husets Herre altid glad og blid: —
En saadan Gæst ham spilder ingen Tid,
Dg ligger maaskee neppe Ratten over.

Men tør der haabes samme gode Villie,
Naar han, som hidtil næsten kom for Epog,
Aflægger nu for Alvor et Besøg,
Dg bringer med sig hele sin Familie?

Selv om han strengt har præget sig i Sinde,
At vælge fræsant blandt sin Børneskof,
Er muligt dog hans Strengthed ikke nok,
Thi Faderfjærlighed gaaer let iblinde. —

Dog altfor seent det er igjen at rykke,
 Og Aftentimen stunder ogsaa paa, —
 Han faaer at vove det med sine Smaa,
 Og stole paa sin gode gamle Lykke.

Maaskee som før han moder milde Bliffe,
 Og Huset er jo stort som et Palads:
 Man under ham vel nok en lille Plads,
 Og „store Fordringer,” — det gjør han ikke.

Fredensborg.

Omtaage Sandserne Forstanden,
 Vil Bægret skumme over Randen —
 Drag Fredensborg! mig til dit Bryst!
 Og lad det sværmeriske Stille
 I dine Skove sødt formilde
 Det Bilde i min Ungdomsløst!

Og nager Kummer paa mit Hjerte,
 Er stum og dødelig min Smerte,
 Da flyer jeg atter til dit Hegn!
 Gaaer atter i de grønne Sale,
 Indtil at dine Rattergale
 Har smeltet Skyerne til Regn.

Ja du skal leve i min Tanke
 Til Hjertet hører op at banke
 For jordisk Fryd og jordisk Sorg!
 Til Juglen tier hist paa Øvste,
 Og Træet bliver til en Kiste
 Og Graven selv til Fredensborg!

Den fromme Clara.

I Klosters dunkle Celle, eensom stille
 Hensidder Clara, sjunken dybt i Tanker;
 Paa Kinden ubevidste Taarer trille,
 Og heftigt Pigens unge Hjerte banker:
 Halv sprungen ud, en Rosenknop i Baar,
 Om Verden har hun hørt saa ondt fortælle,
 Nu vil hun hver en jordisk Attraa quæle,
 Og Cløret dækker tæt det blonde Haar. —

Dybt Solens Aftenguld i Vesten brænder,
 Høit quiddrer Evalen paa de lette Binger,
 Og ømt et Blik den ind til Clara sender,
 Imens den fri sig forbi Klosteret svinger, —
 Al! Verden synes hende end saa smuk!
 Hun sidder taus og seer med stille Smerte,
 Og fra det fromme sødtbeflemt Hjerte
 Sig trænger hemmeligt et Længselsuf.

Indspærret i et Buur ved Claras Side
 En eenlig Sangerfugl vemodig græder.
 Kort hendes Blikke ned til Fuglen glide:
 „Vi, Arme! jeg skal bryde dine Rjæder!“ —
 Hun aabner grædende det gyldne Buur:
 „Glyv glad hen til de andre Fugle smukke,
 Her skal du ikke længer trostløs sukke,
 Og holdes bunden trods din frie Natur!“

Og glad den stiger mod den rene Himmel
 Forfulgt af Konnens taarefulde Dje,
 Den blander sig i Skovens vilde Brimmel,
 Og sværmer frydfuldt med den i det Høje;
 Men o! hvor strækkes Clara da hun seer,
 At disse Falske Ræbet i den støde,
 At jublende de jage den til Døde,
 Og sprede rundt i Luften Fuglens Gjer.

Da lukker hurtig hun sin Celles Rude,
 Og folder angerfuldt de skønne Hænder:
 „Al!“ sukker hun, „det er dog slemt derude!
 Ulysalig den, som Verden ikke kjender!
 Som urørt ved dens falske Trylleglands
 I Selskab kun med Gud sig barnlig fryder.“
 Hun knæler ydmyg, Angerstaaren flyder
 Og triller paa den Frommes Rosenkrands.

Jægerphantasi.

Naar Jægeren i Skoven gaaer

Da fare tidt forbi som Lyn

Geel underlige Aftensyn,

Som Hjertet til at bæve faaer.

Er Alting dunkelt der og thyst,

Han ofte Ellepigen seer,

Som smiler til ham, vinker, leer,

Dg blotter ham det hvide Bryst.

Da kæmper han for ej at see —

Han gaaer og nynner smaat en Sang,

Dg lader Bøssen i sin Gang,

Dg la'er det bagved skoggerlee. —

Det rasler i det tørre Blad,

Det vorder stedse mere Nat, —

Nu pusler det i Busk og Arat:

Han brænder løs forhaabningsglad.

D Bee! da rejser sig et Skrig,
 Dg Alt er atter tyst igjen, —
 Det sukker, jamrer og døer hen,
 Mens Jægeren staaer som et Liig!

Han kaster bort sit Bly og Krudt,
 Paa Panden er den kolde Eved,
 Han iler bort med snare Fjed
 Dg tør ej see, hvad han har skudt.

Fra Græsset krybe Snoge frem,
 Dg vilse sig omkring hans Been,
 Han hænger fast ved Tjørn og Green,
 Dg finder aandeløs sit Hjem. —

Dag — skinner Morgensol paany,
 Gaaer atter Jægeren saa trygt,
 Dg smiler af sin egen Frygt
 I Skovens svale sikkre Ly.

Han streifer gjennem Skov og Mark,
 Hans Phantasi er venlig varm;
 Han kjender Ellepigens Barm
 I Birketræets hvide Bark.

Han kjender ogsaa Stedet vel,
 Hvor ubetænksom rask han skød,
 Hvorfra ham Skriget rædsomt lød,
 Som endnu dirrer i hans Sjæl.

Han samler dristig alt sit Mod,
 Og seer — af unge Jæger skjælv! —
 Og seer et Billed af sig selv:
 En stivnet Hare i sit Blod!

Drømmeren.

Over Midnat i den skumle tolvte Stund,
 Naar Hjertet døst i sit Fængsel banker,
 Forlader Edvard taus de bløde Duun,
 Og stille ud i Nattens Dde vanfer.

Hans Fader seer den underlige Færd,
 Og i hans Hjerte Angst og Uro stiger,
 Han spænder om sin Lænd det gamle Sværd,
 Og varsom efter Ynglingen sig sniger.

Men see! ung Edvard strider stille hen
 Med Emil paa Læben, luft er Djelaaget:
 Nu sukker han, nu smiler han igjen,
 Nu er det, som han henrykt savnte Noget.

Han mærker ej den gamle Riddersmand,
 Som staaer halv undrende og halv forfærdet,
 Som Blikket ej fra Sønnen vende kan,
 Og støtter sig forventningsfuld paa Sværdet.

Dg Ynglingen en Raage aabner brat,
 Som fører ud til Borgens høie Tinde,
 Hvorunder man dybt i den mørke Nat
 Kan høre Floden brusende at svinde.

Did træder han med dristig sikker Fod,
 Med udbredt Favn mod fjerne Stjernevrimmel,
 Gj aner han den dulgte lumste Flod,
 Men drømmer sig kun nærmere Guds Himmel.

Nu blegner Oldingen: „O, Jesus Christ!
 O, alle gode Aander ham beskjermer!
 Vaagn, blinde Edvard, vaagn! af see dog hist!
 Af! see min Søn den Afsgrund, Du Dig nærmer!“

Dg op slaaer Ynglingen sit vilde Blik,
 Men slur han styrter fra sit steile Ede,
 Dg mens han svælger Dødens bittre Drif,
 Staaer Gubben bleg — og kan ham ikke redde! —

Hver Midnat i den skumle tolvte Stund
 Da rorer det sig dybt i Flodens Strømme,
 Dg hvissler svagt, som ved en barnlig Mund:
 Af, Fader! hvi lod du ei Edvard drømme!

Dag og Nat.

(Skrevet som Musikkert.)

Med en svag og uvant Tunge,
Men med Hjertets stærke Slag,
Eders Lovsang her vi sjunge,
Gulde Søstre, Nat og Dag!
Dag! du muntre, skjønne, hvide,
Du, som rækker Livets Drik;
Nat! du dunkle, stille, blide,
Med det søvneriske Blik! —

See hist, alt blusser venligt Østens Kind! —
Nu aabner Bonden taus sin lave Hytte
Og nikker til den aarle Skytte,
Der iler rast i Skovens Hvalving ind.
Med Triller stiger Lærken høit i Sky, —
Fra Skyen toner dæmpet Strubens Klang,
Den synger Rosen ømt en Morgensang,
Og Rosen stirrer mod det Høie,
Har Duggens Taarer i sit Øje,
Og hører Sangen rødmande og bly.

Højere paa Himlens Bue
 Iler Solen i sin Bue,
 Net som vil den overflue
 Grant den lykkelige Jord;
 Druen vægtig Ranken tynger,
 Frugten sval paa Grenen gynger,
 Liden Smaafugl Psalmen synger
 Ved det rigtvelsigte Bord! —

Den synker alt, og længer Skyggen
 Sig strækker ud i Skov og Dale
 I Aftenguldet sværmer Myggen
 Og høit paa Jagt den lette Svale;
 I Dands sig Pigen svinger
 Ved Floitens muntre Spil,
 Hjernt Aftentloffen ringer
 Saa brudeligt dertil.

Snart stiger Maanen med de Stjerner smaa;
 End eengang Solen maaler
 Den skønne Jord med sine blanke Straaler,
 Den trykker Rys paa Bjergets Toppe,
 Misunder Søsteren histoppe
 Og dukker blusfende i Volgen blaa. —

Mens ved Maanens blege Flammer
 Jordens Børn end sværme om,
 Sidder Ratten i sit Kammer
 Som en Moder om og from;
 Benter eensom paa sit Sæde, —
 Seer sig skuffet i sin Glæde —
 Sukker med bekymret Hu:
 „Ingen vender hjem endnu!”

Mellem Frygt og Haab i Kampen
 Stirrer hun mod Døren frem,
 Bøgen brænder dybt i Lampen,
 Endnu vender Ingen hjem! —
 Stirrer hun mod dunkle Rude,
 Hører folde Vinde tude,
 Sukker saa med bange Gru:
 „Kan de glemme mig endnu?”

„Ih! paa Trappen alt de støje,
 Buldre saa af Døren ind:
 En med Fryd i vilde Dje,
 En med Graad paa blege Kind;
 „Børn, hvor har I voldt mig Smerte!
 O, kom Alle til mit Hjerte!
 Siig mig, hvor er Nøden størst?
 Al hver skal jeg hjælpe først?”

Iler saa med Moderpleje,
 Rækker Hver en Glemselsdrif,
 Syeler ved de Kjæres Leje,
 Dølger selv det vaade Blik;
 Tvinger sig til glad at smile,
 Rynner Alle blidt til Hvile:
 Gaaer saa frem paa sagte Taa,
 Vinker til de Dromme smaa. —

Fra skjulte Braa sig svinger
 Som flygtig Rattervind
 Paa brogetskjønne Binger
 En munter Skare ind;
 Den overslagrer nøje
 Hvert Barn i første Blund,
 Betragter Graad i Dje
 Og Smil paa Rosenmund; —

Selv uvis og urolig
 Er liden Drommegud,
 Om hvilken Hjertebolig
 Sig hver bør faare ud;
 Nu sænkes blidt de spæde,
 De gyldne Binger ned,
 De finde Alle Sæde,
 Og rundtom aander Fred!

Frem gaaer med stille Gammen
 Den moderglade Nat,
 Udpuster hurtig Flammen,
 Og Alt forsvinder brat;
 Hun trykker da med Varme
 Saa saligt og saa tyst
 I Mulmets bløde Arme
 Hvert Barn op til sit Bryst! — —

Nu slumrer dybt med sænket Dje
 Den dunkle Jord dødning og stiv!

Hvert Døgn maa den sig ydmygt boie
 For Aanden af det store „Bliv!“

Kun Stjerner vidne i det Høje
 Om Gnister i Naturens Liv!

Dog tør hver Skabning trostlig luffe
 Sit Blik med en hengiven Aand:

Der svæver over Jordens Bugge
 Belsignende en Faderhaand.

Som peger mod en himmelsk Maj,
 Naar Læben bleg i Døden skjælver,

Og Djelaaget mat sig hvælver
 Om Djets brustne Glemmigej!

Den efterladte Rose.

Saa blødt som Silke bøjer sig Papiret
Omhyggeligt omkring dit spinkle Lov:
Reliquiebevaret er dit Støv,
Dg med en Guldrand var dit Leje ziret.

Den Qvindehaand forlængst er palmesmykket,
Som brød dit Blomster i en kjærlig Stund,
Gj heller aander meer den varme Mund,
Hvis Læber blev til dine Blade trykket.

Der findes intet Navn og Mærke givet,
Som skulde tyde paa: fra Hvem — og naar? —
Rej, — Hjertets Minde har en evig Baar,
Dg mange flige Roser har ej Livet.

Man fandt dig i den gamle Dødes Gjemme, —
Din Sarkophag, saa dustende og let,
Blev aabnet af den kolde Skifteret,
Som vittig Smilet neppe kunde tæmme.

Din Plads var ej blandt Pengedocumenter, —
 Bar dog fra Himlen selv et Document,
 Hvis Rigdom vel din Gjer bedst har kjendt,
 Og som har bragt hans Hjerte gyldne Renter.

En Blomst du var fra Paradisets Have,
 Hvor Amor i sin Ukyld sværmer om,
 Mens Hjertet gemmer som en Helligdom
 Botanisk ivrig selv hans mindste Gave.

Og du skal leve op, du glemte Rose!
 Naar over Sky de mødes Aand med Aand,
 Du rækkes atter ham af hendes Haand,
 Og Amor fejrer din Apotheose!

Gr. Blok.

Naar Bed blev sældet hjemme,
 Sad Bedstemoder ved sin Rok.
 Dg sang med sagte Stemme
 En Ting, hun kaldte for — „Gr. Blok.“

Hun sang: Et Stykke Brænde
 Blev udseet af den hele Flok,
 Dg rejstes overende,
 Dg faaredes til Huggeblok.

„Ha!“ skreg den, „hvilken Gre!
 Mit Hjerte anede det nok:
 Kun Træ maa Næsten være,
 Men ene jeg, jeg er en Blok!“

Hug løs paa al det Brænde!
 Lad springe over Steen og Stof,
 At man kan Forskjel kjende
 Paa simpelt Træ og paa en Blok!“

Dg Øren flang og trælled
 Den hele Dag igjennem, og
 Omfider Alt laae fællet
 Islæng omkring den stolte Blof

Med Rakken høit den fasted,
 Da pludselig — o Bee, o Bos!
 To Hænder sig formasted
 Alt løfte sig en fornem Blof; —

Den sølte Sægens Lænder,
 Dg sprutted Eder, vel en Skof,
 Dg vreed med sine Lænder,
 Dg kaldte ivrigt sig Hr. Blof! —

Den maatte Magten vige,
 Kom under Gryden af vor Kof,
 Skjøndt den blev ved at strige:
 At den var egentlig en Blof.

Turneringen.

Gjennem Nattens Ode farer

Som en stormbevæget Sky,

Bilde snusende Tartarer

Med et dæmpet Baabengny. —

Gj i Kampen ærligt sældet,

Slæbe de som Bytte hen

Overrasket, overvældet

Tvende christne Riddersmænd.

Lænket, Armens stærke Sene

Tvinges, foldt i Jernets Favn:

Don Rodrigo er den Ene,

Raimond er den Andens Ravn.

Nys i Skjær af Elskovs Stjerne,

Og i Sol af Grens Glands,

Skal de bløde i det Jjerne

Uden Taarer, uden Brands.

Maanen synker, og den skifter
 Farven paa sin klare Kind,
 Og fra Østens Bølge vifter
 Kold den første Morgenvind;
 Toget standser — Mørket viger,
 Og i Solens Purpurgry
 Fra de vaade Heste stiger
 Dampen som en Morgensky.

„Her i Dalen vil vi blunde!“
 Byder Hovidsmandens Ord:
 „Skaaner end de kristne Hunde,
 Glem ej Eden, som I svor:
 Vore Qvinder, vore Spæde
 Har vi lovet Tidsfordriv,
 Krydre vil vi med lidt Glæde
 Deres kjedelige Liv!“

Og i Græsset han sig strækker,
 Og med ham den vilde Trop,
 Medens rundtom Dagen vækker
 Buglene i Palmens Top;
 Hjernt i Guld sig Bjerget hæver,
 Dalen fyldest sødt med Duft,
 Og i vide Kredse svæver
 Ornen i den stille Luft.

Raimond sukker: „er det ikke
 Som om Livets lyse Held
 Samler sine ømme Blikke
 Til et langt og tungt Farvel!
 Som om Fuglen vilde smigre
 Os med Haabets Morgenrød,
 Mens den dyster vore Dage
 Dybere i Sørens Skjød.“

Don Rodrigo svarer: „Ridder!
 Meer end Livets kjelne Lyst,
 Meer end Haabets Fugleqvadder,
 Kalder Gren i mit Bryst;
 Bar ej lænket Haandens Gyne,
 Gik jeg Orns frie Ham,
 Bed min Helgen! blodig hævne
 Skulde jeg vor fælleds Skam!“

Breden sthygger med sin Rødme
 Hastig over Raimonds Kind:
 „Gj stod hidtil Livets Sødme
 Mellem mig og Grens Sind;
 Frankrigs Ridder af den spanske
 Gj skal lære Ridderstik,
 At jeg kaster her min Handske,
 Kan I læse i mit Blik!“ —

Utter taus, mens Djet flammer,
 Gruble de i Smertens Nag; —
 See! da gaaer fra Skovens Stammer
 I det Hjerne frem et Tog:
 Muntert Sværmen sig fordeeler
 Paa den friske Blomstervang,
 Fra de travende Kameler
 Høres Skrig og Gymbelflang.

Høit paa Puslen sidder kroget
 Tartariets dunkle Mo,
 Og Gerandtet sejler broget
 Som et Flag i Lustens Sø;
 Lystigt dingle store Kurve,
 Hver en Røde fuld af Børn,
 Midt iblandt de unge Spurve
 Skotter frem en gammel Drn.

Og den glade Dummel hæver
 Roverskarens lette Blund,
 Høit af Velkomstjubel bæver
 Lusten fjernt i Ekhs Mund.
 Som en Træl Kamelen knæler
 Klog — godmodig med sit Væs,
 Og med raske Spring sig sjæler
 Kvinden i det svale Græs.

Brune Piger, vilde Drenge,
 Gusten Kjerling ved sin Stof
 Frem til Fangerne sig trænge,
 Glenter liig, en graadig Flok;
 Tæt til Dffret Sværmen triner,
 Grijsk og paa sit Bytte vis, —
 Mørke hadesfulde Miner,
 Blikke som en Dolkespids!

Ungen, som sig knap kan fræve,
 Bakler overmodig hen,
 Truer med sin brune Næve,
 Stolper atter bort igjen;
 Mens hans Broder sig forskandjer,
 Sigter bag Kamelens Been,
 Kaster mod det blanke Pantser
 Klirrende sin skarpe Steen. —

Paa de tunge Riddervaaben,
 Kollen og det brede Sværd,
 Stirre de med Munden aaben
 Prøve Landsens Vægt og Værd;
 Fra den staalbeflædte Ganger
 Vendes Blikket med Foragt
 Atter til de tause Fanger
 I de lyse Brynjers Pragt.

Bed et Tegn af Høvidsmanden
 Sluttes hurtigt og med Ro
 Rummelig en Kreds af Banden
 Om de lænkebundne To;
 Bed et andet Vink sig sprede
 Drinderne med munter Larm,
 Og de Fængnes tunge Kjæde
 Samres bort fra Fod og Arm.

„Herlig er en Jagt i Skoven!“
 Taler Høvdingen med Ild,
 „Hvor man lystigt og forvoven
 Styrter sig mod Tigren vild;
 Højere dog Glæden stiger,
 Staaer man tyst bag Træets Gang,
 Og seer Tiger imod Tiger
 Rase i den dunkle Gang.

Ungel af en vantro Stamme!
 Op ved Sparket af min Fod!
 Svæs nu Kloen til at ramme
 Eget Kjød og eget Blod; —
 Om Turnering — Ridderdytter
 Taler Rhytet store Ord,
 Alt erfare nu mig lyfter,
 Hvad der vel i Rhytet boer.

Selv I pryde kan i Tanken
 Pragtsfuldt Eders Ridderspil:
 Mine tappre Mænd er Skranken,
 Jeg er Hoffet, som seer til;
 Paa Kamelen hist I stuer
 Qvinder klattre op med Jil, —
 Allesammen ædle Fruer
 Med et lønligt Elfskønsmil!

Prisen er den Stærke givet!
 Kampen gaaer paa Liv og Død!
 Den, som sejrer, vinder Livet
 Bed sit djerre Landsestød;
 Frelst sit Eventyr han ender
 Smykt med Frihedens Juvel,
 Mens han os og Døden vender
 Sin forgyldte Ridderhæl.“ —

Og de Fangne, usorfærdet,
 Kaste de forhadte Baand,
 Springe op og gribe Sværdet
 Genrykt i den frie Haand;
 Svinge sig i Hestens Sattel
 Utaalmodig og med Hast, —
 „Uden Frygt og uden Dadel!“
 Funkler i hvert Djekast! —

Festligt henad Banen dandse
 Gangerne med lette Fjed; —
 Bludselig den skarpe Landse
 Sænker sig til Angreb ned:
 Bøjet over Hestens Manke
 Skue de omkring med Harm,
 Medens een og samme Tanke
 Gjennemsluer Begges Barm!

Og da nu den vilde Røver
 Seer den mandige Natur,
 Seer de unge stærke Løver
 Slupne ud af Fangebuur —
 La'er han frygtfom Blikket vinke,
 Og som Straalen af et Lyn,
 Tusind frumme Sabler blinke
 Fjendtligt for de Fanges Syn.

Men med Kraft som tvende Hære
 Flyve de i samme Stund:
 „For min Mo og for min Gre!“
 Lyder som en Dødsbasun;
 Alt hvad dem imøde triner
 Knuses eller ændses ej,
 Som to bragende Lavinier
 Er at skue deres Vej.

Slynget bort den brudte Landse,
 Grib de om Røllens Skæft;
 Net som Hjenden skulde sandse,
 Hvert et Vaabens Brug og Kraft;
 „For min Mø og for min Vre!“
 Røllen falder som paa Halm, —
 Ingen Bandedskal kan bære
 Dette frygtelige Malm! —

Men de rasende Tartarer
 Styrte sig med Hævnens Skrig,
 Myldrende i tætte Skarer,
 Over Blod og over Liig;
 Bælte sig som Bølger Alle
 Mod det kjeffe nøgne Brag —
 Og de Christnes Røller falde
 Mattere med dæmpet Brag;

Og de varme Purpurstrømme
 Riske over Brynjens Staal, —
 Læben stammer som i Drømme
 Svagt endnu sit Sejersmaal!
 End en Stund i Morgnens Binde
 Flagre Hjelmens lette Hjer, —
 Snart de dukke og forsvinde,
 Flyve ej til Sejer meer. —

Taus imod de fjerne Dale
 Drager bort den mørke Hær; —
 Tredive i Dødens Drale
 Blev Turneringens Trophæ'r,
 Stille Sværmen sig fordeler
 Paa den friske Blomstervang,
 Fra de travende Kameler
 Lyder ingen Gymbelklang. —

Men paa Dalens øde Glade
 Slumrer sødt ved Palmens Rod,
 Under Skyggen af dens Blade,
 Ridderskabets Helteblod.
 Til sin høje Himmelsphære
 Svang sig Aanden fri og kjæk, —
 „For min Mo og for min Gre!“
 Smiler fra de blege Træk.

Fuglen.

(Poetisk Fortælling.)

1.

Marie.

Maanens fulde Midnatsflamme
Glimred gjennem Dunster graae
I den dybe stille Na,
Hvor sig speiled Vilens Stamme. —
Froen vaaged end i Kjøret,
Lyd gav mindste Blad som faldt;
Lustigt Solv var overalt,
Engens Dampe steg iveiret.

Alt stod færdigt, Reden, Oven,
Bentende i magist Glands
Ellepigens Cirkeldands,
Alfers Echo hist fra Skoven:
Dys! da nærmer sig med Dvælen,
Ingen Alf i Maanens Skin,
Men en Qvindes svage Trin
Med Fortvivlelse i Sjælen.

Korte Drom i Paradiset!
 Hun har lydt Natur, dit Bud,
 Seet i Elskov blindt sin Gud,
 Verden staaer med Flammeriset: —
 Indtil nu med Ræmpestyrke
 Skuffede hun Alles Blik,
 Stred mod Skammens Dolkestik;
 Men nu stiger Angst og Mørke.

„O Johannes! om Du vidste!“
 Sukker hun i Sorgens Nat,
 „Om Du vidste, hvor forladt! —
 Og at Hjertet snart vil bryde! —
 O Johannes!“ — Navnet rummer
 I sin svagtudtalte Lyd,
 Hendes Himmel med sin Fryd,
 Hendes jordisk dybe Kummer.

Og paa Kna ved Naens Bredde,
 Bøjet over Vandets Strøm,
 Stirrer hun, som i en Drom
 Paa sin nylig fødte Spæde:
 Knuger med de sidste Kræfter
 Barnet i sin unge Favn.
 „Nu Farvel i Jesu Navn!“
 Hvisker hun, „Jeg følger efter.“

„Nu Farvel i Jesu Navn!“
 Syndigt Læberne gjentage,
 Men paany i hendes Favn
 Bender Barnet frelst tilbage.
 Tredie Gang i Mattens Stille
 Bæver hendes sagte Røst;
 Alt! da mægter fra sit Bryst
 Gj sit Barn hun meer at skille. —

Dæmrende bag Taagesløret,
 Synner Maanens matte Lys,
 Og en Vind med natlig Gys
 Hvister hende kold i Dret:
 „Hvorfor vil Du døe Marie?
 Hvorfor kalder Du paa Gud?
 Ti, og kast Din Byrde ud, —
 Let Din Synd Du kan fortie!“

Bleg hun rejser sig og gruer, —
 Hviis var Stemmen, som har talt?
 Taushed ruger over Alt,
 Intet Levende hun skuer;
 Dog bevæges Løv og Grene,
 Skjøndt der luster ingen Vind,
 Og hun gyser i sit Sind
 Føler syndig sig og ene.

Bludselig, som gif et Dække
 Fra den lune Sommernat,
 Myldrer det i Skov og Krat,
 Busler det bag Bust og Hække: —
 Hvirvlende omkring i Bue
 Suser Ellepigen hen,
 Og som tusind Pygtemænd
 Staaer den hele Eng i Lue.

Hvor er Frelse for den Svage?
 Skoven er ej hvor den stod, —
 Naen skummer som en Flod,
 Ghynger fremad og tilbage;
 Og en skummel Afgrund gaber,
 Som har sluget Vej og Sti, —
 Alting, Alting er forbi!
 Høit hun jamrer til sin Skaber!

Lys! det larmer fjernt histnede,
 Det er Glam fra Gaardens Hund,
 Lys i Harens mørke Stund,
 Stjernen, som kan hende lede.
 Djæt luffer hun forboven,
 Blindt fortvivlet frem hun gaaer,
 Og da Blikket op hun slaaer,
 Er hun kommen alt i Skoven.

Der, i Taageflæder hvide,
 Skyde sig med lange Fjed
 Tause Skiffelser afsted
 Ganske tæt ved hendes Side;
 Og som Enoge Træets Rodder
 Krybe under Lovets Gang,
 For at hindre hendes Gang
 Og forvifle hendes Fodder.

Barnet sig i Smerte vaander,
 See, da glemmer hun sin Rød,
 Skjælver kun for Barnets Død,
 Priser Gud, da frit det aander. —
 Men i samme Stund er svunden
 Rattens hemmelige Færd,
 Og i roligt Maanestjær
 Ligger Gaarden foran Lunden.

Storken staaer i natlig Dvale
 Skarpt og tiwt paa Tagets Skjæg.
 Dæmpet brøler Staldens Dvæg —
 Hunden logrer med sin Hale. —
 Over maanefflare Lofte
 Sniger sig Marie frem,
 FINDER snart sit Sorgens Hjem
 Høit og censomt under Lofte.

2.

Hjemmet.

Lyksalighed! i Somrens gyldne Dage
 At sprænge fjækt det lumre Fangebuur
 Dg flygte til Dit Blomsterbryst, Natur!
 Dg vinde Rødme og Natur tilbage.

Dg dobbelt gylden Lyst, naar Livets Alder
 Endnu er vaarlign som det unge Aar,
 Dg varme Hjerter os imøde gaaer,
 Dg Barndomsminder flage ømt og kalder.

Da slaaer omsonst Minervas lærde Ugle
 Sin Aftenthrille i Cathedrets Sal;
 Den overfløites af en Rattergal,
 Ja af den Ringeste af Skovens Fugle. —

Johannes var blandt hine Sommerglade, —
 Midt paa sit Gulv laa Candidaten krum,
 Dg bragte Pakker til sin Kufferts Rum
 Som Bien bringer Honning til sin Stade.

Han vendte seirrig Ryggen mod Reolen,
 I Kufferten han halvt var krøbet ind,
 Dg Blodet steg ham i den fine Kind,
 Der højlig trængte til lidt Brunt af Solen.

Han glemte ej, han gif fra Hovedstaden, —
 Nedlagde derfor kjærligt og galant
 En Afke, med forskjelligt smagsfuldt Tant
 Til Søstre og Cousiner efter Naden.

Men Get, som skulde gjemmes dybt paa Bunden,
 Blev aabnet, før i Rufferten det sank,
 Og Lysets lange Tande pudset blank,
 Mens Smilet laae Johannes skjelmst om Munden.

Og Gaven var — mon Noget vel den gjetter?
 En quindelig og høirød Hæpuld,
 Af Bondeslags, brodeert med Sølv og Guld
 Og rigt besat med tusind Pailletter: —

Han lod den funkle smukt og Straaler sende:
 „Den glæde vil Marie, — ja bestemt! —
 Hun skal dog see, at hun er langt fra glemmt,
 Skjøndt Aaret strømmed mellem mig og hende.“

Den næste Dag, just da i Morgenstunden
 Fra Hovedvagten Klokkeslaget klang,
 En Postvogn raslende forbi sig svang,
 Og han i den, med en Cigar i Munden.

Mod Aften samme Dag, da gik fornøjet
 Paa Solstins-Bejen fra en landlig Gaard
 Letklædte Jomfruer med blottet Haar,
 Og speidede med Haanden over Djet; —

Og der blev spøget kjeft — man var jo ene —
 Og drillet lidt — Cousinerne var med —
 Men Ingen kunde blive rød derved,
 Thi Solen rødmede den hele Scene.

Og hist den gav sit Kys til Husets Guder:
 Den gjeftfrie Røg, som steg paa vanlig Viis,
 Og Reenlighedens øjenklare Dis,
 Der funkled fra de blankpolerte Ruder;

Men indenfor betragted ret dens Glammer
 Med gyldent Emil en moderlig Gestalt,
 Hvis Blikke fløi som Solens overalt
 I hver en Krog af Sønnens Gjestekammer. —

Alt stod saa hjemligt der, saa muntret broget,
 Fra Haven Blomsterdust og Fuglesang
 Og længer borte Skov og Sø og Bang, —
 Elet intet mangled, — og dog mangled Noget:

Et manglede, — som i Madding's Bolig,
 Thi pludselig i Moder Annas Træk
 Stod malet aabenbar en huuslig Skræk,
 Og paa Marie raabte hun urolig!

„Marie dog! at hun kan reent forglemme, —
 Hvor er Du Pige? varer det en Dag?“
 „Nu kommer jeg,“ lød under Husets Tag
 En blød melodisk Bondepigestemme; —

Moer Anna ventede og faldt i Tanker: —
 Marie var af hendes egen Vægt,
 Men gif — skjøndt mere jirlig — bondeflædt,
 Og holdtes strengt til Arbeid og i Sranfer.

Den Gamle saae mod Sengen, rynked' Brynet:
 „Her mangler Noget,“ sagde hun med Vægt, —
 Marie stammede — „en Støvleknegt,“ —
 Og ud af Døren foer hun rask som Lynet. —

Hun var en rank, blegrosenfarvet Billie,
 Med brune Dine, sky som Skovens Hind,
 Og da hun atter pustende kom ind,
 Blev Anna hende god imod sin Billie.

„Du kom fra Loftet nylig?“ — hør Marie,
 Hvad gjør Du der saa tidt ved Dag og Nat? —
 Jeg troer, Du leger med den sorte Kat,
 Og hindrer Killingerne fra at die!

Marie stod i Skyggen i det Hjerne,
 Dog var det, som om Aftenrøden varm
 I en Secund fløi over Kind og Barm,
 Og Djet funklede uvist som en Stjerne:

„Raa? — siig mig smukt en Grund, og som er gyldig! —
 Iys! Stille! — hør hans kjære, kjære Røst!“ —
 Og ned hun ilede med Moderlyst,
 Men Svaret blev Marie hende skyldig. —

Snart gjenlød Huset høit af Spøg og Latter: —
 Hun stod endnu og lyttede en Stund,
 Da trak sig som til Graad Maries Mund,
 Og sagte sneg hun sig — til Loftet atter. —

Den første Velkomsthryd var neppe sunden,
 Før Anna indbød Alle til sit Bord:
 „Hos os paa Landet,“ lød den Gamles Ord
 „Man taler bedst med en Bid Brød i Munden.“

Dg til Johannes, — Modstand hjalp ham ikke —
 Bar sat en Livret, blot for hans Person,
 Dg rundtom saae han en Constellation
 Af lutter tindrende og glade Blikke.

Bidt aabne stode Havestuens Døre,
 Hvor Morten under Gbletræet laa,
 Dg kjælent op i Træets Krone saae,
 Mens Fugleqvadder kildrede hans Dre:

Langt ude høstedes paa Engen Græsset, —
 Det var som nærmede sig Høets Duft,
 Han hørte henrykt i den stille Luft
 Den høse Klang af Veen, som blev hræsset. —

Ja indtil Smørret, — maatte det vurderes,
 Det stod saa gyldent paa den hvide Dug, —
 Han saae paa Brødet's rene gode Aug,
 Dg paa sin Moder saae han som paa Ceres.

Men Anna saae i ham, om ikke Paven,
 Dog meer end en sædvanlig Candidat, —
 Dg da Johannes spildte lidt Salat,
 Blev hun bekymret alt for Præstekraven.

Cousinerne drev lønlig deres Gammen,
 Dg styrkede ved Vink hinandens Mod:
 Tilfældt tog Glasset En saa rød som Blod,
 Dg gratulerede til endt Examen.

Men Anna bød høitideligt at tie: —
 „Bed Festens Skaal bør Alle være med!
 Spring hurtigt et af Børnene afsted,
 Dg hent et Glas, og kald saa paa Marie!“

Der laae en skjult electrisk Gnist i Navnet,
 Som samlede Alt, hvad der var spredt og glemt;
 Johannes blev urolig, sødtbefuldt,
 Dg sølte sig af tusind Minder favnet.

Dg da nu Pigen selv stod ved hans Side,
 Dg disse Dine ved den dunkle Glands
 Saae løndomsfuldt og natlig ind i hans,
 Dg syntes mellem Graad og Smil at stride, —

Da svimlede Johannes fast forskrækket,
 Han maatte støtte sig ved Annas Bord,
 Fornam af hendes Tale ei et Ord,
 Dg hvert et Glas gav Klang, som det var knækket;

Dg da han atter drømmende tog Sæde,
 Var Glæden ikke meer saa rosenrød, —
 Den Gamle trilled Rugler af sit Brød,
 Et sikkert Tegn hos hende til lidt Brede.

Imidlertid var Solens Timer omme,
 Dg Maanens Skive over Skoven stod, —
 For Annas huusligvante Blik den lod
 Ret som en frisk uhyre Eggeblomme;

Men for Johannes hang fra Himlens Blaanen
 Dens bløde Runding som en yndig Frugt, —
 Dg Pigerne fandt Synet meget smukt,
 Dg stirred efter Manden selv i Maanen.

Men Maanen saae saa stivt paa Allesammen,
 At Ingen meer sad rolig paa sin Plads, —
 For Annas Bel blev tømt det sidste Glas,
 Dg rundtom Bordet gik et klangfuldt Amen!

Ru vinked Haven med de dunkle Gange, —
 Som muntre Bier sværmed Alle ned,
 Kun Anna blev i Ruben paa sit Sted,
 Dg hørte fjernt som Summen deres Sange.

Blidt slog Grindringen sin Rosenlænke
 Omkring Johannes' Bryst og om hans Sind,
 Den drog ham i hvert stille Lysthuus ind,
 Og tvang ham ned paa hver af Havens Bænke.

Og raft forbi fløi mangan svunden Scene
 Af Ungdomslivets første muntre Act, —
 Og mangt et yndigt Billede blev vaft,
 Men atter skræmmet bort bag Busk og Grene:

Ihi skinsyg stød den glade Pigesklynge
 Sig mellem ham og Mindets skjønne See:
 Han maatte dandse med dem, synge, lee,
 Og sidde lystig op i Havens Gynge;

Omkaps nu trak med Latter, uden Orden,
 De bløde Pigehænder Gyngens Reb,
 Og heftig spajende ved hvert et Greb,
 Steg i Triumf Johannes op fra Jorden.

Han sløj, mens Haaret viftede om Rinden,
 Høit mod de ranke Popler, Havens Zuur,
 Tilfidsst hans Blik gik over Poplens Spir,
 Hvis Solblad skjælvede af Frygt for Vinden:

Da saae han med en sød urolig Smerte,
 Fra Hviden af sin Flugt et jordisk Syn,
 Der kom og svandt, og hvergang som et Lyn
 Saatidt det kom, traf nedefra hans Hjerte.

I Skjæret af den sidste Aftenrøde,
 Stod fjernt Marie, skjult af Træets Gang,
 Og bredte, naar Johannes op sig svang,
 Med Omhed sine Arme ham imøde.

Johannes hæved sig, som for at flæbe
 Til Luften fast, saa ofte Gyngen steg,
 Men ak! som Tantalus, saasnart den veeg,
 Blev Bægret hvergang revet fra hans Læbe.

Da voved han sin ene Arm at strække
 Fra Hviden ud, — men som ved Sympathi
 Sig gjorde ubevidst den Anden fri,
 Og Lidenskaben hævede dem begge.

„Stands Gyngen!“ skreg i Angst den hele Brimmel,
 Han tryglede saa bønlig, men omsonst:
 „De vilde ikke mere see den Kunst“
 Og fik ham draget hurtigt fra sin Himmel.

Endnu saa mangan Barndomsplet de søgte
 Og da tilsidst Godnat de bød til Hver,
 Da tændte alt i Græsset hist og her
 Johannesormen taus sin lille Pygte. — —

Johannes haged efter ensom Hvile,
 Han ilte til et Stevne med sig selv:
 Hans Jølelser var som en standset Elv,
 Hans Mund var træt af evig glad at smile;

Og indenfor hans Kammer's tause Mure
 Kom endelig den skjulte Kamp til Brud:
 Frit græd han Sorg og Glæde voldsom ud, —
 Selv Maanen gik bag Sky for ei at lure.

Forfrisket af sit Taarebad og trostet,
 Gik Candidaten langsomt op og ned,
 Til sidst, — som tog han af sig selv en Ed, —
 Han standsede med Haanden lagt paa Brystet.

Og da hans Blod nu flød med svalet Barme,
 Begyndte Annas Seng sin Tryllekraft,
 Den tog imod ham i sin hvide Pragt,
 Saa blødt og kjærligt, som en Moders Arme. —

Seent slumred han, og ud paa Matten filde
 Lød tykt fra Loftet sagte sagte Trin, —
 De flettede sig i hans Drømme ind,
 Og gik for ham endnu, da Alt var stille.

3.

Opdagelsen.

I Syd, hvor gamle Pan i Jorden blunder,
 Er Sommerhimmels Sol bestandig huld,
 Og udbetaler blank som myntet Guld
 Hver Levedag til Støvet nedenunder;

Her mere lunefuldt dens Blik os maaler,
 Og mangen let og gylden Aftenfky
 Er næste Morgen tung og graa som Bly,
 Og sender os for Solens — Vandets Straaler.

Men selv en Regndag, af som trist og vandet
 Redrasler hæsligt i den golde By,
 Og træffer kun paa Tag og Paraply,
 Har Unde og harmonisk Fald paa Landet.

Det er en Nadvæere, hvor Alt sig prøger,
 Som rækker Marken Guld til sine Neg
 Og Skoven Marv og Skjønhed til sin Geg
 Og Blomsten Farve til sit Drifkebæger.

Og hvilken Prøvedag for Husets Qvinde!
 Mens Ekhen breder Dug paa Himlens Blaa,
 Opklarer hendes Tanke Hjemmets Braa,
 Som var hun Solen, der var lukket inde.

For Gliden har hun Roes, for Brøden Naade,
 For den Bekymrede et kjærligt Ord;
 Thi „Sødhed vel i Fløiter, Harper boer
 Men venlig Tale er dog bedre end de baade!“

Og virksom drejer sig foruden Bulder
 Det indre Hjul ved hendes Baretægt:
 Hun seer sig rolig om med Byrdens Bægt,
 Og villig rækker frem Enhver sin Skulder.

Saaledes Anna stod, mens Alting ude
 Var klædt i aarle Taage, Regn og Rusk,
 Og Vinden slog med Træets vaade Duff
 Uhyggeligt mod Havestuens Rude.

Men klogt fordeelt i Kjøffen og i Kjelder,
 Gandt ingen ledig Haand et dovent Skjød,
 Den travle Arm fik Kinden varm og rød,
 Og Taler klang som Lyd af muntre Bjelder.

Selv mønstred Anna med forstandig Mine
 Et herligt Paar, rødtribet, uden Meen.
 Og vendte Taler til sin Djeften,
 Sit yngste Barn, den lille kloge Trine:

„Paa Loftet veed Du staaer vor Hjedertønde,
 Spring raft derop, hæv Dig paa dine Læer,
 Og see i Tønden, om der mangler Hjer
 Til Baaret her, og til en lille Hynde.

Og ud fløi Trine, fulgt af hendes Blikke, —
 Den Gamle klappede sit Dyneraar:
 „Snart komme Dagene, hvorom der staaer,
 At de os Menneſter behage ikke!

Og Eſtertanken ſnuet maa komme førend“,
 Og nu begyndte hun i Ro og Mag
 For Døttrene et lille Foredrag,
 Da Trine aandeløs foer ind ad Døren.

„Alt Moder, skynd Dig!“ raabte hun med Stønnen,
 Der ligger iblandt Fjedrene i Skjul
 En ganske levende uhyre Fugl,
 Som velter sig omkring i hele Tønden!“

„I Tønden!“ brummed Anna, „Hvad for Noget?
 Jeg seer desværre, hvordan det er fat,
 Det er igjen en Høne eller Kat,
 Og Pigen har forsømt at lukke Laaget.“ —

Fortrædelig hun reiste sig fra Stolen,
 Og steg mod Loftet som en Tordensky;
 Den lille Trine fulgte hende fry,
 Men holdt til Sikkerhed dog bag i Kjolen. —

I mystisk Mørke stod den høje Tønde
 Blandt mindre landligt Huusgeraad islæng,
 Og nær derved Maries simple Seng.
 Med Renlighedens tarvelige Ynde.

„Hvad seer Du Moder?“ hviskede den Lille
 Da Anna ubevægelig og stum
 Blev ved at stirre i dens dunkle Rum,
 Og Alt omkring var ængsteligt og stille. —

„Jeg seer,“ — lod Svaret med et Suf tilbage,
 „Jeg seer — det var Indbildning, hvad Du saae, —
 Forsøi Dig rolig ned igjen, Du Smaa,
 Jeg selv har Noget her at varetage.“

Dg neppe fandt hun Skridt og Miner trygge,
 Før Anna bøiede sig atter ned,
 Dg Skræk, Forbauselse, Medlidenhed,
 Fløi over hendes Træk, som Lys og Skygge.

Dybtneede laae i Ly for hver en Fare,
 Som i en Fuglerede, blod og luun
 Et deiligt Barn iblandt de bløde Duun,
 Med aabne Djne, store, barneklare.

Sødt havde Glutten nylig morgenblundet,
 Paa hver en Kind laae end et Balmu'blad,
 Nu Munden atter gjerne drikke gad,
 Dg Armen søgte, — buttet og bedunet.

Der er et Sprog, som kun en Qvinde næmmer,
 Som kun en Moder hører og har seet
 I al dets himmelske Naivitet,
 Dg som hun siden aldrig mere glemmer.

Dg uden Anna selv ret vidste nøje
 Stod Barnet i sin Ham paa hendes Skjød:
 Dg Haanden affstrøg lempelig og blød
 Den lille Papagenos Fjedertroje.

Dg medens Hjertet handled lyst som Dagen;
 Sig modned Tankens Frugt paa skjulte Rod, —
 Thi flog den gamle Anna var som god,
 Dg Frugten bar af Begge altid Smagen.

Hun bragte hemmelig, ej seet af Nogen,
 Sit lille levende livsarmer Kov
 Ind i den Helligdom, hvor selv hun sov,
 Dg Andres Sorger tidt holdt hende vaagen. —

Da hun igjen forlod sit fikkre Gjemme,
 Kom hun tilsyne som en lukket Bog:
 Hun var som altid rolig, mild og flog,
 Kun mere Blodhed laae i hendes Stemme.

Hun flyttede til Døren hen sit Sæde,
 Lod Rokken snurre i sin jærne Taft,
 Men medens Haanden spandt, gav Diet Agt
 Paa Hver, som op til Loftet vilde træde.

Men Ingen kom, — i Kjøkken og i Kjelder
 Den travle Arm fik Rinden varm og rød,
 Og lattermild de fjerne Stemmer lød,
 Som en forvirret Klang af muntre Bjelder.

Omsider — Iys! — sig nærmed Annas Dren
 Et sagte Fodtrin, sagte og ihast.
 Den Gamle saae ivejret — Traaden brast —
 Det var Marie, som gik bag ved Døren.

Det var Marie, som kom frem fra Skjulet,
 Og smidig op af Loftets Trappe sprang, —
 Paa ny fik Anna Rokken sat igang,
 Men Foden rystede, som traadte Hjulet.

Og atter var en søje Tid henrunden,
 Da kom igjen Marie, dødningshvid,
 Hun fløj forbi, — hun gav sig ingen Tid,
 Og som et Luftslyn var hun brat forsvunden.

Med Annas Styrke led det mod sin Ende,
 Dog blev hun paa sin Blads: „Klart vil jeg see;
 Er der ej andet for, — Guds Villie skee!
 Hun kommer snart igjen, hvis det er hende!”

Dg snart hun kom, — det var som tusind Snoge
 Tog hende i Fortvivlelse omkring; —
 Hun ændsede ikke Anna, — ingen Ting!
 Dg kasted Blikket vildt i alle Kroge.

Med Et hun lyttede, — hvert Træk i Pine! —
 Dg styrtede til Loftet op igjen;
 Da satte Anna Hovedet stille hen
 Dg ventede hende med sin ædle Mine;

Dg da hun som et Billede paa Jammer
 Kom atter hulkende og kraftløs ned,
 Tog Anna Haanden, som Marie vred,
 Dg ledte hende blidt ind i sit Kammer.

Hvad der den Angergivne dybt henrevet,
 Har skriftet som for Himlens Tribunal, —
 Dg Annas Raade med den Armes Dval,
 Blev vist i Skyen seet og underskrevet.

Men bitter, som naar Sorg med Brede blandes,
 Steenkold, som Tavlen med de ti Guds Bud,
 Var Annas Mine, da hun traadte ud
 Dg nærmede sig uførmærkt Johannes.

Han havde aabnet Vinduet og tømte
 Den søde Lugt af Havens friske Syld:
 Urolig digtede Hjertet en Idyl,
 Og med Horats han sukede og drømte:

„Lyksalig, hvem de rige Guder give
 Fra Livets Dummel fjernt, et landligt Hjem,
 Og saa“ — hans Finger tegnede et M —
 Med klare Træk paa Rudens flamme Skive.

„Johannes!“ udbrød Anna, Du som taler
 Om rige Guder, — husk som Christen Gen,
 Hvis hele Rigdom neppe var den Steen,
 Hvortil han kunde læne sine Dvaler:

Men han var Uskylds Ven og Fastens Gjende,
 Og nød en Jords Belsignelse til Løn, —
 Kom nu, saa skal jeg vise Dig min Søn
 Hvor trofast Du har gjemt hans Ord i Minde.”

Johannes sølte høit sit Hjerte banke,
 Han havde gjerne sagt en munter Spas,
 Men alle Guderne med samt Horats
 Tog Annas skarpe Blik bag Skjul og Skranke.

Paa Kinden tændte Wengstelsen sin Lue,
 Han fulgte langsomt i den Gamles Spor,
 Som taus, alvorlig, uden flere Ord
 Ham aabned Døren til sin Sovestue.

Et Blik, — og hvad han længe havde anet,
 Og Tanken stundom henrykt havde tænkt,
 Sig formed for hans Dje klart og strengt,
 Fra Phantasi til Virkelighed manet.

Der stod hun, lig den fulde Rose bøjet,
 Redtynget, som ved Kindens Purpurblod,
 Til Hjertet trykkede hun sit Klenod,
 Og Angerens Juvel bedugged Djet.

Der var i Stuen tyst som i en Kirke,
 Hvor Menigheden staaer i ydmyg Krands,
 Enhver med Livets skarpe Dissonants,
 Og Hver med Suk til Raaden om at virke.

Da hæved Følelser, ufsendte søde,
 Dybt i Johannes Bryst sin Bølgegang,
 Natur og Kjærlighed sig øverst svang,
 Og Wengstelsen forsvandt og Frygten døde;

Dg hurtig stod han ved Maries Side, —
 Han bøjede op til sig den Armes Kind,
 Han blandte hendes bittre Graad med sin,
 Dg Begge tømte Sødmen af at lide.

Men ude deelte Solen Skyens Blande,
 Igjennem Ruden strømmed Lysets Aand,
 Dg lagde som en varm og gylden Haand,
 Sin Morgenstraale blidt paa Barnets Blande.

Dg sømmere blev Taarene og Suffet,
 Dg stedse tættere det stille Tavn,
 Dg Anna følte et uroligt Savn,
 Som var hun næsten glemt og udeluffet.

Dg først da ogsaa hendes Arme slynged
 Sig mildt tilgivende omkring de To,
 Opførte Smertens Knude sig med No,
 Dg Byrden svandt, som hidtil havde tynget.

Hong Christian den Ottende.

†

(Jannar 1848.)

Siin stille Sommeraftenstund
 Gaaer som en Aand forbi,
 Da dybt det klang i Skovens Grund:
 „Velkommen til Din Ungdomslund!“
 Gist ved Dit Sorgensfri.

Det aabner nu sin nøgne Favn,
 Men kold og hvid som Du,
 Dg huser Hjertesorg og Savn,
 Dg spotter høit sit eget Navn,
 Dg mindes før og — nu. — —

Os Meget gav Din rige Aand,
 Nu staae vi ved dit Leer,
 Dg stirre som ved Tryllebaand
 Bestandig paa Din høire Haand,
 Dg vente endnu meer.

Det er, som om den Haand, der gav
 Saa kongelig og huld,
 Vil ikke stædes til sin Grav
 Før den har stillet Hjertets Krav,
 Og skjænket alt sit Guld:

Det er, som hvistedes i Løn
 Igjen ved Balders Strand
 Et helligt Ord, en venlig Bøn
 Imellem Faderen og Søn,
 Før Baalet tændes an.

Men det er Odin, Dig, som gaaer
 Og skjænker ham Din Gøst, —
 Du bygger paa hans Mandomskaar,
 Og veed at Balders Hjerte slaaer
 Med Godhed i hans Bryst.

Selv stiger Du ved Rotas Sphyd
 Bort fra den dunkle Jord,
 Du hører Sang til Harpers Lyd:
 „Velkommen til — Valhallas Fryd!”
 Og — dybe Suk fra Nord!

Farvel til Marthes Kilde.

(Bed Nebbegaard i Jylland.)

Jeg kommer i den stille Døel
 Vil drøle hos Dig ene;
 Jeg er forelsket i Dit Bæld,
 Tidt drømmer smilende min Sjæl,
 At Du er Hippokrene!

Først vil jeg under Træets Gang
 Betragte ret Din Kilde,
 Saa nyner Du mig smukt en Sang,
 Tilfidsst saa drikker jeg Din Klang,
 Og saa — Farvel, Du Lille!

Du er en flygtig, ødsel Dreng,
 Som fandt en Skat begravet,
 Og dandser over Mark og Eng,
 Og spreder Solvet rundt islang,
 Og springer saa i Havet.

Du er en Mø fra dunkle Hjem,
 Hvem Beileren forfølger;
 Du finder Jordens Dør paa Alem —
 Smaaaleende Du kommer frem
 I jomfrurene Bølger.

Du er — skjøndt Blidhed i Dig boer —
 En Sølvstreng af Harpen,
 Som sammenstemt og kjæmpestor
 Udtaler tordnende sit Ghor
 Fra Terni og fra Sarpen.

Du er — et yndigt Kildevæld,
 Som bag de dunkle Grene
 Fortæller Eventyr i Dvel, —
 Tidt drømmer smilende min Sjæl,
 At Du er Hippokrene! —

Jeg veed, det var ved Kornmod,
 Og Rugen bragt i Lade,
 Da Jørgen hist ved Bakken stod
 Og stemmede sin jydsk Fod
 Imod den skarpe Spade.

Men Jorden rullede tør og hed
 Hen mod den nære Havre,

Dg Spaden kun saa trevent bed,
 Skjøndt Jørgen pustede og stred —
 Sad gladere ved Dævre.

Endnu et dygtigt Spadefast,
 Saa stirred han i Juren!
 Thi Jorden sortnedes i Hast,
 En liflig lille Aare brast
 Dybt nede i Naturen.

Et Smil da Jørgens Læber brød,
 Man saae de hvide Tænder, —
 Han snildt et Rør i Gruset stød,
 Mens Vandet klæft som Solvet flød
 Over hans brune Hænder.

Saa drak han af det søde Vand
 Saameget som han vilde,
 Dg løb til Gaarden flux paa stand,
 „Min Husbond er en farlig Mand,
 Nu fik han sig en Kilde!“

Dg i den gyldne Morgenstund
 Kom Alle festligt sammen,
 Hver bøjed sig mod Kildens Grund,
 Dg gav Dig hjertelig sin Mund
 Til Velkomst og til Gammen.

De døbte Dig og gav Dig Navn —
 Det fjæreste, de vidste;
 Naturen selv holdt Dig i Havn,
 Og Kirken var Din Fødestavn,
 Hvor Fuglen sang paa Qviste. —

Nu hvælver alt Syrenens Pragt
 Sin Kuppel om Din Straale;
 Det grønne Sæde rundt er lagt,
 Foran to Graner holde Vagt
 Med tusind spidse Naale.

Omfrandsjet er Basinets Bred
 Af fugtiggrønne Planter;
 Og naar man nærmer sine Fjed
 Man hører Froen plumpe ned
 Blandt dine Diamanter.

Du nynner alt ved Morgengry,
 Mens Taagen staaer paa Enge,
 Mens Lærken drømmer sig i Sky,
 Og Bonden fra den stille By
 Gaaer ud i Skov og Bænge.

Naar Solen staaer i Løvens Teg
 Og Hede Græsset bleger,

Blinker Du fra dit kôle Hegn
Dg pladsker med Din Middagsregn
Dg vinker med Dit Bøger

Men stærkest virker Din Magi,
Naar Solens Straaler vige:
Da samles Livets Poesi
Med Ungdom Aand og Skjelmeri
Om Straalen i dit Rige. —

Farvel, Du altfor korte Drøm,
Du friske landligmilde!
Modtag min Tak, saa varm og øm,
Jeg maa igjen i Livets Strøm, —
Farvel, Du rene Kilde!

Gødsporet.

„Du venter vist min ømme fjerne Ven?
 At siden Du forlod din arme Pige,
 Hver landlig Fryd med Dig var svunden hen?
 Men Du ta'er fejl, — hør hvad hun har at sige:

I Ellekoven, hvor den løse Jord
 Bedækker altid fugtig Træets Rodder,
 Opdaged jeg en Morgenstund et Spor,
 Et dybt og tydeligt af — Dine Fødder.

Alf Dig min Ven; thi just paa dette Sted
 Vi standsed Begge, — kan jeg vel erindre,
 Desuden fandt jeg ganske tæt derved
 Et Spor af andre Fødder, som var mindre. —

Du vel begriber at det var en Fæst!
 Og har Du nogensinde før seet Mage,
 Det kjære Spor holdt ud, trods Regn og Blæst
 I hele otte lykkelige Dage!

Jeg luged bort ethvert nedfaldet Blad, —
 Hvor sødt kan dog en Hemmelighed more!
 Hver Time smutted jeg i Skoven glad,
 Som havde jeg et lille Dyr at føre.

Men tænk Dig nu min Skræk, og hvor fatalt!
 — Uveiret kom, skjøndt ikke just fraoven —
 Vi fik Besøg, — og Sorgen blev besjalt
 At skuffe Gangen reen i Elleskoven!

Der sneg han sig som en dæmonisk Aand, —
 Nu saae jeg nok, min Glæde havde Ende:
 Men skulde Sorgen med sin plumpe Haand —
 Det kunde ikke godt mit Hjerte nænne!

Nei kjærligt af mig selv det maatte skee,
 Og for at bringe Sødhed i min Pine,
 Jeg satte varjomt — Du maa ikke lee —
 Min Fod i Sporet ned paa en af Dine.

Forunderligt! var Jorden bleven hed?
 Og kan man vel med aabne Djne drømme?
 Jeg følte hvordan Barmen sagte gled
 Fra Jorden gjennem mig i milde Strømme;

Og Du kan troe, min Ven, jeg var ej seen,
 Den søde Glæde dobbelt sødt at smage,
 Og hurtigt satte jeg mit andet Been
 Hen i Dit andet Spor, lidt meer tilbage.

Der stod jeg da, og næsten som paa Glød,
 Ufføer nok og vaklende som Sivet,
 Men dog mit Bryst den hulde Forsmag nød,
 „At vandre i Dit Spor igjennem Livet!“

Og derfor dybt i Hjertet det mig skar
 At Sorgen ej tillod en fortsat Dvælen;
 Thi mens min Tanke fast i Himlen var,
 Var Bondens Spade næsten mig i Hælen.

Da tomte jeg den bittre, bittre Drif:
 Jeg steg fra Paradiset ud paa Jorden,
 Og bragte langsomt og med bortvendt Blik
 Min Søndagshelligdom i Hverdagsorden!“

Philosophen.

Der er en Gjæring, paaftaaer man, i Tiden,
 Maaskee! men see, min Viin blev sjelden suur,
 Naar Flasken altid fjønt blev lagt paa Siden, —
 Sligt applicerer jeg paa min Natur:
 Jeg ligger rolig, selv naar jeg ej sover,
 Og haaber nok, min Gjæring skal gaae over.

Jeg har en Ven, og En er nok i Grunden,
 Han er min Damon, jeg hans Pythias,
 Vi snakke smukt hinanden efter Munden,
 Og tørne sammen kun med vore Glas;
 At gaae i Døden for mig, jeg ej beder,
 Men han maa gaae sin Vej, naar han mig fjeder.

Min Glut er trind, og Brystet dejligt hvælvet;
 Grad Farven angaaer, — hver Couleur mig huer,
 Er Djet blaat, jeg flux „en Himmel“ skuer,
 Men i det Sorte seer jeg intet Helved:
 Stor eller Lille — Sligt jeg ikke ændser,
 Min Kjærlighed, den er foruden Grændser!

Til hvem jeg regnes, de Servile, Liberale?
 Jeg staaer paa denne Korsvej uden Dval,
 Min Mening er: den regnes blandt de Gale,
 Som ikke mod sig selv er Liberal!
 Hver faaer sit Kors, dog — hvordan Sagen stilles
 Vil jeg dog bære helst paa de Serviles.

Hvad Folt hverandre hviſte vil i Dret,
 Naar jeg er død, mig volder ingen Bee,
 Distancen er for lang til jeg kan hør'et,
 Jeg strækker mig i Skyens Kanapee;
 Og skulde Tingen blive mig for broget,
 Jeg trykker Skyen og la'er falde Noget!

Saaledes lever jeg foruden Sorger,
 Med god Samvittighed min Dag og Nat,
 Jeg er i Kjøbenhavn en gammel Borger,
 Som svarer sine Lynger og sin Skat;
 Og jeg har Penge, — derfor vil nok Præsten
 Engang ved Graven Jer fortælle Resten.

Med en Rubinring.

For Andes Speiderblik Rubinen lærte
En ydre Kulde, Fætning, Evang og Baand, —
For Dig er den en Funke af mit Hjerte,
Et Ildkys paa Din Haand!

J. A. Oehlenschlägers Album.

Forgjeves har jeg spurgt min Hjerne,
 Og grublet dybt paa langs og tvers, —
 (Af, hvo skrev ikke, meer end gjerne
 Til Dig de allerbedste Vers!)
 Men Govedanken, jeg har funden,
 Blev altid een, og ifkun een:
 Hvad er et Digt til Dig igrunden?
 En Ugle baaret til Athen!

Og for sig værdig frem at trænge
 Med Krandsen til Din lyse Aand,
 Man maatte gribe Harpens Streng,
 Som sunkler i Din egen Haand, —
 Men Hjertet kjender ingen Skranke,
 Og troe mig, naar jeg siger frit:
 Kan Hjertets Tak opveje Tanker,
 Er intet Blad saa tungt som mit!

Sang „Den 8de Marts.”

Berlende med Sang og Viin
 Atter gamle Rom vi gjæste, —
 Phantasus, vor Beturin
 Os drog med de fyrrige Heste!
 Guden blandt os dvæler huld,
 Rækker venlig fra sin Trone
 Hver en Krands af Laurens Krone
 Viin fra Monte — est! — fiascone,
 Solen skinner varm og fuld
 Fra Drangens Duft og Guld!

Snart til Hjælp han Bacchus ta'er,
 Dobbelt er hans Kraft formeret,
 Vi Sanct Peter blive vaer
 Med Ruppelen illumineret!
 Har vort Onske ikke No,
 Endnu mere kan vi have:
 Bacchus lærer os at lave
 Biskop, Cardinal, ja Pave!
 Han gjør salig, han gjør fro —
 Bacchus har den rette Tro!

I en blaa og sydlig Glands
 See vi Bjergene sig højne,
 Og den muntre Folkedands,
 Og de brune, ildfulde Djne!
 Solens sidste Aftenblus
 Paa den sjerne Villa brænder, —
 Bacchus hver en Ynde kjender,
 Han har boet her længe Venner;
 Ak, der staaer hans gamle Huus,
 Rundt og lystigt som et Aruus!

Med Begeistring følge vi
 Phantasus og Fader Liber
 Til et venligt Ofteri
 Ved den gule strømmende Tiber;
 Finde — tro den vante Skif —
 I sin Kreds den gamle Kjære!
 Som en Sol i Kunstens Sphære,
 Barmelig dog i al sin Være!
 Phidias! din Aand han fik,
 Og Anakreon, dit Blik;

Glade tolke vi hans Ord:
 Smerten, som hans Længsel vakte,
 Naar hans Tanke tidt mod Nord
 Floj over det gamle Soracte. —

Tor vort Haab gaa Skaalen om!
Ordne ville vi hans Sæde,
Snart blandt os han er tilstæde,
Bringer Jubel i vor Glæde!
Bytter Pantheon og Rom
Med vort Hjertes Helligdom!

Mundus og Paulina.

I stille Flammer sank den gyldne Sol,
 Dg hæftede sit straalefulde Dje
 Med Veemod paa det gamle Kapitol
 Dg paa de syv uroffelige Høje: —
 En Claudius misbrugte Kraftens Torden
 Mod Heltelivets sidste ædle Rest,
 Dg Roma selv var sunken dybt i Vest,
 Dg saae med Tigerøje over Jorden.

Forvildet og med grusom Phantasi
 Drog Folket hjem fra Dagens vante Bester,
 Gik ligegyldigt Templerne forbi,
 Dg spottede de ørkesløse Præster.
 Endnu dog klang med Grefrygt i Dret
 De dunkle Sprog fra Isis Helligdom,
 Bragt med Osiris til det sunkne Rom,
 Men selve Isis rødmed snart bag Eløret.

Med Længjels Uro ventede i Løn
 I Aftendæmringen ved Templets Trappe
 Den unge Mundus, adelig og skøn,
 Indhyllet jærkligt i sin Romerkappe;
 Den nøgne højre Arm med blanke Spænder
 Af Guld og Rav var glandsfuldt sluttet ind,
 Sødt dufted Loffen om hans fine Kind,
 Og Stene glimted fra de hvide Hænder.

Og pludselig om Skulderen han slaaer
 Med mere Glid sin Tegns rige Folder,
 Han ordner ilende sit Titus-Haar,
 Forsængelig han sig til Skue holder!
 Da nærmer sig en deilig Romerinde
 I Ungdoms Baar til Helligdommens Sted, —
 Med Alvorsblikket imod Jorden ned
 Gaaer hun fordybet, tankesuld i Sinde.

Forgjæves venter Mundus paa en Haand,
 Uhyrlig, sendt fra Amor i det Høje,
 At løse hendes Tankers strenge Baand,
 Og løste hendes Hoved, hendes Dje;
 Selv strammer han af alle Kræfter Buen,
 Med Pilen brændende mod Maalet vendt,
 — Forgjæves! — hendes stille Gang er endt,
 Hun gaaer til Templet kold igjennem Buen.

Da sniger Ynglingen sig mindre kjæf
 Bag Iisstemplets brede Marmorpille,
 For skjult at see de yndefulde Træk
 Og læse sig i Skjønheds Rosenkilde; —
 Svagt luer, som om Templets Tid var omme,
 Med uvis Glimten Alstrets Offerild,
 Og kaster funklende sin Glamme vild
 Paa Iis og Dsiris Helligdomme.

Paulina speider nøje Gudens Hal,
 Hun seer sig ene paa den øde Tilje;
 En Perlesnor af rødmende Korall
 Hun løsner fra sin Raffes hvide Vilje;
 Sin Gave lægger hun paa Offerbordet,
 Hun seer sig atter om med frygtjom Aand, —
 Imod Dsiris strækker hun sin Haand,
 Og bævende fra Læben flyver Ordet:

Dsiris!

Du hvis fulde Glands foruden Lige
 Intet jordisk Blik kan taale,
 Men som adspredt og med dæmpet Straale
 Virker mildt paa Jorderige;
 Du, hvis Morgenaande spreder
 Klarle Dug paa Bjerg og Dal og Heder,

Du, hvis Døglimt og sagte Tale
 Er det Lyn og Tordenbrag,
 Som den middagslumre Dag
 Bederprægende hufvæle!

Du, hvis Fingers Vink og Tegn
 Biser Vej for fjerne Kloder,
 Og hvis Tryk gjør Skyen Moder
 Til en frugtbar Aftenregn, —
 Osiris!

I dag Du steg med Solen paa din Tinde,
 Og langsomt over Verden hen Du gif
 Opmærksom med dit Faderblik:

Hist hæved Du et ringe nedtrykt Straa,
 Hist lod Du Frugtens blege Kind forsvinde,
 Og Frøet rørte sig, som under Mulde laa; —

Da gjæsted selv mit ydmygringe Kammer
 Et Blink af dine gyldne Flammer,

Og drælende betragted Du min Lykke:

En Mand Du skued, ædel, varm,
 Lykkelig i sin Hustrus Arm,

Og Velstand, Livets sorgfri Smykke; —

Men Stilhed fandt Du, et uventligt Stille,

Oj Barnets glade Latter, muntre Skrig,

Og ingen Haand, som overgiver lille

Mod Husets strenge Orden førte Krig. —

Osiris! nu din anden Sommerlue
 Har seet vor Elskovs altfor stille Lyst:
 Lad Dig bevæge ved en bønlig Røst!
 O, lad dit næste Sommerlys mig skue,
 Som Moder glad med Barnet ved mit Bryst!
 Da skal jeg Gaven til mit Hjerte trykke
 Og offre Dig hvert andet Qvindesmykke! —

Hun hæver sig og gaaer af Templet ud,
 Dog ej, som nys, med sænket Blik hun triner;
 At hun har talt i Hjertet med en Gud,
 Det lyser end i hendes Gang og Miner,
 Og Mundus rover ej at ile efter;
 For første Gang hans Fetsind mangler Mod,
 Som lænket fast til Gulvet er hans Fod,
 Trods alle Videnskabens vilde Kræfter. —

Men som en Sphinx, med Ringen paa sin Mund
 Osiris Offerpræst ham lønlig vinker
 Mod Helligdommens mystiske dunkle Grund,
 Hvor intet Glint af Dagens Straale blinker,
 Der Ynglingen han dybt fortrolig møder,
 Og Altret glemmes, Ilden staaer forladt,
 Den slukkes — og den mørke Stjernemat
 Redknæler hurtig for Osiris Fodder. — —

Ved Solens næste aftenrøde Skin
 Paulinas Hu til Templet atter higer:
 I Eløret hyller sig den Bange ind,
 Og Husets Guder fremt Farvel hun siger.

Igjennem ringe folketomme Stræder
 Undgaaer hun Mængdens Vink og Djekast,
 Og blusfende, med utaalmodig Hast
 Dñris Tempel atter hun betræder. —

Forbauset maa hun standse; —
 Dñris Helligdom den strenge, øde,
 Hun seer med Undren gløde
 I Skjønhedsglands af friske Rosenkrandse;

Og frydret sødt er Lusten
 Med Virak, som gjennem gyldne Taage
 Udsender rundt en Taage,
 Der blander hyppig sig med Rosendusten;

Ihvor hun Blikket vender,
 Hun troer at kjende Venus' milde Sæde,
 Vil bly tilbagetræde, —
 Da lukkes Døren af usete Hænder.

Dg allerdybest inde,
 Hvor Nanderens Myfterier har hjemme,
 Udgaaer en mægtig Stemme:
 „Paulina, nærm Dig lykkelige Qvinde!“

Da zitterer halv bedøvet
 Af Haab og Gru det svage Qvindehjerter,
 I sød og hellig Smerte
 Hun kaster paa sit Ansigt sig i Støvet.

Dg fjerne, klare Toner
 Oplive trøstefuldt det dybe Stille,
 Liig Nattergalens Trille,
 Naar seent den klager ømt fra Skovens Kroner.

Hun skuer op og — hæver,
 Dg tør ej troe, hvad stirrende hun skuer:
 Belyst af Altrets Luer
 Ofiris fra sin Marmorstol sig hæver.

Da gaaer en dæmpet Torden
 Igiennem Templets Hvælving og bebuder
 En af de høje Guder, —
 Dg under Templets Grundvold ryster Jorden.

Han nærmer sig omvunden
 Af Purpurfløret, som bedækker nøje

Hans Pande og hans Dje,
Men ubedækket smiler venlig Munden.

Og hævet af hans Arme
Forsvinder for Paulina Jord og Himmel,
Hun favner Guden svimmel,
Og føler skjælvende hans Aandes Varme:

„Frygt ej, Du hulde Kvinde!“
Saa hvister blidt Osiris i sin Raade;
„Lad Guderne kun raade,
De ynde Dig; vær taus og følg iblinde!“

„En Rheia est Du vorden;
Du Rom en anden Romulus skal føde,
Og Kraftens Morgenrøde
Fra Dig skal atter lyse over Jorden!“ — —

Altret blinker
Viraksdampen bølger,
Guden vinker,
Alt! hun følger: —
Med blege Kinder,
Halv drømmende, halv vaagen,
Drages hun igjennem Taagen
Og — forsvinder. — —

Nu blussed Livet sødt ved Mundus' Bud; —
 Han troned henrykt i Osiris Sæde,
 Og drømte sig beruset selv en Gud, —
 Hvergang han svælgede i Gunders Glæde.
 En Sky af Birak steg fra Alterflammen
 Og smigred hans forsængelige Sands,
 Men hang ved Løftet som en Sørgefrands,
 Der trak sig over Mundus' Hoved sammen.

Lidt efter lidt henvisned Smilet mat,
 Som blomstred om hans Mund i Vetsfjnds Dage,
 Og over Panden lagde sig en Nat,
 Der skræmmed Rankens lyse Blad tilbage;
 Dyb Ensomhed han søgte i Naturen,
 Og vandred ofte seent, som i en Drøm,
 Ved Tiberen, der drev sin gule Strøm
 Belyst af Maanen, tæt ved Tempelmuren.

Han elskede! For første Gang han lærte
 Alt ære Qvindeligheds Ideal!
 Hvad Ynde havde smilet ved hans Hjerte,
 Og fyldt det med en sød og ukjendt Dval!
 Blusfærdighed og Keenhed havde knælet
 I Støvet for hans Fod med ydmyg Aand,
 Og kysset bly og bævende hans Haand,
 Og ømt med Rødme i hans Favntag dvælet:

Han elskede! — Men deelte hun hans Lue?
 Hun tilbad ham — han sølte det med Blu,
 Men aldrig vovede hun op at skue,
 Og midt i hendes Omhed var der Gru:
 Det var Osiris — smertelige Tanke! —
 Hvem hendes bange Omhed havde meent,
 Og kunde vel et Bryst saa himmelreent
 For ham, den falske Dødelige banke?

Og dog han sølte dybt, at ingensinde
 Bar Kjærlighedens Løn han mere værd:
 At glad han saae sit Hjerteblod udrinde
 Blot for de søde Ord: „Du er mig kjær!“
 Men aldrig traf Paulinas dunkle Dje
 Med meer Foragt, end netop nu hans Blik,
 Naar frygtfom efter hendes Spor han gik,
 Og bønlig stræbte hendes Sind at bøje.

Fortvivlet søgte han da Templets Hal,
 Hørte trodsig sig Osiris Smykke,
 Tilbageholdt med Kraft den indre Qual,
 Og nød med Raseri den stjaalne Lykke;
 Men naar den bittersøde Ruus sig endte,
 Udbrød igjen Tungfindighedens Elv:
 Forbandelser han slyngde mod sig selv,
 Og skinsygt Hadet mod Osiris brændte.

Da nærmed sig Saturnus, gyldne Fæst:
 Med Latter bar Enhver sin Sorg til Graven;
 Det høje Rom bød Glæden selv til Gæst,
 Og bytted Scepteret med Thyrsusstaven.
 De muntre Hymner klang ved Evans Tempel,
 Det glade Folk forglemte Blod og Drab,
 Og frandsede den skjæggede Priap,
 Og Alt bar Friheds, Ligheds milde Stempel.

Den smilende Patricier stod frum
 Og varted ydmyg op sin egen Slave;
 Og Slaven skændte paa ham fornem, dum,
 Og rakte naadig hen en ringe Gave;
 Ja selv Matronen og den strenge Gader
 Opgav til Gudens Pris den gamle Tvang,
 Og tillod Datteren en munter Gang
 I Roms de myldrende og lyse Gader.

Der vandred de, liig Templernes Gudinder,
 Med lette Fjed i Skjønheds Rosenvaar;
 Ildfulde Dine, marmorklare Kinder,
 Solvnaalen i det rige dunkle Haar!
 Og om det hvide Bryst, de runde Lænder
 Flød malerisk det foldede Bevandt,
 Der, bølgende i Ynde steg og svandt
 Som meislet ud af græske Kunstnerhænder.

Men midt i Jublen taus en Yngling gif, —
 En evig Tanke holdt hans Smerte vaagen,
 Ustadiq sloi det kummerfulde Blik,
 Skarpt speided det blandt Brimlen efter Nogen;
 Med Get han, som elektrisk trussen, standser,
 Til Hjertet Haanden foer og Blodet steg
 Og kinden blussede, der nys var bleg,
 Og Lidenfkaab omtaaged brat hans Sandfer.

Ham var det — Mundus! og ved Mundus' Side
 Paulina stod, — hun aned ej hans Skræk.
 En stille Glæde livnede det Blide
 I hendes elskelige rene Træk;
 Det var som om en Hemmelighed hvile
 Med Sødhed dybt i hendes Hjertes Braa;
 Hun hæftede sit Dje mod det Blaa,
 Mens kjærligt Munden som i Dromme smilte.

Da fatted den Ulyffkelige Mod, —
 Det var jo i Saturnus' gyldne Dage,
 Da selv den Strengeste var glad og god,
 „Hvi skulde han alene da forsage?“
 Han nærmede sin Mund til hendes Dre,
 Og sagte tog han hendes skønne Haand
 Og brød med Dristighed sin Tausheds Baand,
 Og hvisked ømt: „Paulina, lad Dig røre!“

Men hurtig fløj en mørk og iiskold Sky,
 Sen over hendes Aashygs Lys og Varme:
 Hun vendte sig med Afsky, vilde flye —
 Da greb han hende vild i sine Arme;
 „Paulina!“ skreg han, „Ahea est Du vorden,
 Du Rom en anden Romulus skal føde,
 Og Kraftens Morgenrøde
 Fra Dig skal atter lyse over Jorden.“

Bleg stirrede hun paa ham som et Liig,
 Og forskede med Rædsel i hans Mine; —
 Da vakled hun, og med et Jammeriskrig
 Oploste sig den indre dybe Pine:
 Hun sank, som truffet af et Lyn fra Himlen,
 Dsiris' nys saa lykkelige Brud!
 Men Mundus brød i rædsom Latter ud,
 Og styrted som affindig gennem Brimlen.

Og Ingen saae ham meer, han var forsvunden,
 Og snart hans Udaad glemt af Romas Folk;
 Om han sin Fred i Tiberen har funden,
 Om han blev truffet af Dsiris' Dolk:
 Det veed kun Gæverner, som evig vaager; —
 Men hvi Paulinas skyldfri Hjerte brast, —
 Det vil sig vise for vort Djekast,
 Naa Solen engang spreder alle Taager!

Opmuntring.

(Kom i October.)

— Men Hr. Kunstner, seer jeg ret?
 Denne Jernis-Atmosphære,
 Denne Pensel og Palet
 Kan Du foretrække, Kjære!
 Den meest solforghyldte, rene
 Yndigste Octoberscene?
 Og i Dag er Evans Fæst;
 Følkefestimlen myldrer broget,
 Hver sig faarer til hans Præst;
 Som til Indien gaaer atter Toget.
 Skynd Dig, kom, før Dagen helder!
 Himlen som Ultramarin
 Blaaner over Sang og Viin;
 — Hør den raske Klang af Bjelder!
 Det er gamle Romas Qvinder,
 Unge skønne Bacchantinder!
 Gladbegeistrede af Vinen
 Skinne deres Perletænder,
 Mens de slaar de bløde Hænder
 Rnyttede mod Tamburinen! —

Os det gamle Sagn fortæller
 Evan fik en dobbelt Fødsel;
 Nu forstaaer jeg, hvad det melder,
 Hvi Naturen var saa ødsel:
 Første Gang han er at skue
 I den tunge, modne Drue,
 Anden Gang fra Grottens Kjelder
 Stiger han til Dagens Lys,
 Klar og kraftig da han qvelder,
 Og beruser ved sit Afs. —

Hør hvor Raseriet stiger!
 Folket bruser som et Hav,
 Evan svinger høit sin Stav,
 Fulgt af Mænd fra alle Riger:
 Iydskeren med Anebelsharter
 Og med Tørsten i sit Dje
 Ligner Gudens Leopard
 Paa de viinbefrandste Høje;
 Faun og Satyr, klædt paa Moden
 Springe i de Franskes Række,
 Mens de lange Klæder dække
 Galerne og Buffesoden;
 Selv fra Rusland hele Skarer
 Efter Thyrsustaven ile,
 Ret som tæmmede Barbarer

Under Nag af Gudens Smile:
 Og den alvorfulde Britte
 Rødmer ved sin kolde Særhed,
 Tumler glad i Togets Midte,
 Greben sødt af Gudens Nærhed; —
 Men som Formand i at elske
 Hede Kys og kolde Vine
 Jubler foran høit den Velske
 Med sin muntre Mandoline. — —

Til Borgheses Villa strømmer
 Folket med bevinget Fjed;
 Selv vor store gamle Drømmer
 Saae jeg smilende gaae med.
 Speidende hans lyse Dje
 Seer i Dandsens lette Stil
 Spor af det antike Høje,
 Glimt af Gratiernes Smil;
 Sig de spredte Glimt forbinde
 Og befrugte blidt hans Aand,
 Og en attist Dandserinde
 Danner svævende hans Haand.
 Snart i hele Verdens Rige
 Dandses hun i Ungdomsglands,
 Ak! men han, den Lykkelige,
 Fik den første bedste Dands! — —

Glæde styrker Mandens Binger,
 Ud, min Ven, fra Kunstens Buur!
 Lauren, som din Musa svinger,
 Vøjer i den fri Natur!

Aften ved Ariccia.

Her hvor Bjergets stærke Aand
 Hæver Skovens gamle Stammer
 Høit i Aftensolens Glammer
 Kjærligt med en Faders Haand;
 Her hvor Korsets Træ er bygt,
 Røgent uden Grønt foroven,
 Men i Fromheds Tanke smykt,
 Som det grønnefte i Skoven;
 Under dette lyse Sang,
 Hvorigjennem Alfer smile,
 Vil vi høre Fuglens Sang,
 Og see Solen gaae til Hvile. —

Dalen damper under vore Fodder,
 Jorden sonderer hemmelig sin Kraft,
 Leder skjult en særskilt Saft
 Til Olivens og til Runkens Rodder;

Som en vælig Ganger, lagt i Baand,
 Dampet den, men gi'er dog efter,
 At den ej de ædle Kræfter
 Spilde skal paa egen Haand. —
 Bonden færdes dybt i Dalen,
 Budsler rastløs som en Dværg,
 Sorgfri svinger høit sig Svalen
 I de friske Aftenvinde
 Med sin muntre Elskerinde
 Over ham og Dal og Bjerg!
 Grubler ej paa Fremtids Vel,
 Spildes et Par Korn af Hvede,
 Nok for den til Dug at brede
 For sin Børneskole i Qvel. —
 Hvilken Yppighed og Duft!
 Hvor den unge Foraarsluft
 Virker mindende paa Sjælen
 Længselsvækkende og kjælen!
 Giv maaskee dens Aande over
 Jærne Bandes salte Bover?
 Ja, hvad glindser hist bag Ranken
 Rigt med Vætherglands begabet?
 Som et Hurra gjennem Tanken
 Farer det med Hjertebanken,
 Det er Havet — Middelhavet! —
 Altsaa denne Bølge klar,

Dette lyse Glimmerdække
 Var det, som Æneas bar
 Takkefuld paa gyldne Snekke.
 Sikker var det Foraarstide,
 Lufsten reen som nu og huld,
 Da Italien, det blide,
 Vinkte i sit Aftenguld;
 Kjølen skar med Kraft i Boven,
 Som en Fugl sløj Skibet hen,
 Og ved Bjerget hist bag Skoven
 Gik han op med sine Mænd. — —
 Altid disse lyse Blink,
 Som sig om Dit Dje samle,
 Evig disse muntre Vink,
 Som stod Alt end ved det Gamle.
 Engrere Du burde sukke,
 Men Du smiler, kolde Hav!
 Rykker rolig Størheds Grav
 Nu, som fordum Størheds Bugge. —

Solen synker, Dagen svinder,
 Dalen og det lave Krat
 Kæmper alt med Mulm og Nat:
 Iffun Klippens Linder
 Og Uriccias de blege Kinder
 Rødme endnu aftenmat.

Høit den paa sin Klippefammel,
 Sidder som en Kvinde graa,
 Mumler om at den var gammel,
 Selv da Rom i Svøbet laa.
 Blikket ud paa Havets Speil
 Speidende bestandig vanke,
 Kan den øjne fjerne Seil,
 Falder den i dybe Tanker;
 I de gamle Drømmeminer
 Dunkle Synner gaae forbi,
 Mangen Heltesthygge triner
 Selv fra Illums Ruiner
 For den vakke Phantasi.

Ihs, hvad lyder?
 Hvilken Munterhed og Sang!
 Spøg og Latter gjennembryder
 Skovens tause Gang; —
 Dybt fra Dalens Biinggaard stiger
 Hift, hvor Sangen lod,
 Som en Skare Elverpiger
 Qvinder op af Jordens Skjød; —
 Ceres smiler fra sin Sky
 Ved at skue Ungdomskraften
 Blusse i den trætte Aften
 Frisk som Dug ved Morgengryn. —

Hvilke ædle Former!
 Hvilke rene Træk!
 Minen fri — men aldrig fræk,
 Skjøndt vel inde Blodet stormer,
 Tændt ved Solens Brand,
 Som en undertrykt Vulkan.
 Kun fra Læbens varme Buer,
 Under Djets mørke Bryn,
 Gaae de blanke Lyn,
 Bryde frem de hede Luer. —
 See, ved Korset hist de standse,
 Gødderne vil gjerne dandse,
 Hør den muntre Tamburin!
 Rosa og den brune Stella
 Springe rast en Tarantella,
 Ungdomsild i hvert et Trin!
 Gamle Tigger
 Sidder glad ved Korsets Alter,
 Glemmer Fattigdom og Pjalter,
 Mens i Takt hans Hoved nikker; — —
 Korset vinker fromt til Bod;
 Endt er Dandsen, Rosa iler
 Og den Mund, som endnu smiler,
 Trykker hun mod Korsets Fod. —
 Stien sig romantisk spinger
 Fører mod Ariecia,

Gytten venter, Aftenkloffen ringer,
 Af! nu ile de herfra. — —

Brat forsvandt de — see de hvide Viin
 Skimtes neppe meer bag Buss og Blade;
 End lyder svagt den fjerne Tamburin,
 Og Rosas Røst den lattermilde glade.
 Snart tier Alt og atter er vi ene;
 Men Glandsen af den milde Sol er svunden,
 Den første Rattervind gaaer over Lunden,
 Og højer susende de høje Grene.
 I Oldtid spændte her Diana Buen,
 Og før som Jægerinde gjennem Skoven,
 Usalig den, som dvælede forvoven,
 Han boded Livet for sin frække Skuen: —
 Om nu hun kom at see de gamle Lunde
 Og Gruset af sit høje Tempels Linde, —
 Fandt her os den fortørnede Gudinde,
 Vi blev et Maal for hendes vrede Gunde!
 — Kom bort herfra! Gen Gud jeg veed fornøjet,
 Skjøndt, hvor hans Tempel stod, staaer nu Ruinen,
 Ham tør vi skue frit i Guddomsøjet:
 Det Bacchus er, den ædle Gud for Binen.
 Op! lad os søge ham, han vredes ikke:
 Af alle Guderne fra gamle Dage
 Er han den blideste, som blev tilbage; —
 Kom, vi vil suge Glæde af hans Blikke.

Modet med Bacchus.

Traskatis friske Haver
 Laae end som Børn i Buggen
 Og died Morgenduggen,
 Da langsomt hjemmefra
 Jeg styred Uflets Staver
 Mod Monte Porcia.

Med kølig Eusen strømmed
 Fontainerne, og lode
 Om Tusculanums Ode
 Som gamle Dages „Tys!“
 Naar Cicero sig rømmed
 Før Talens Kynd og Lys.

Smaaaspurve graa og gule
 Alt quiddrede og spogte;
 Mit Ufjel gif og søgte
 I Vejens brune Sand,
 Og løftede sin Mule
 Og smilte med sin Tand.

Da hjælp det mig at føre
 Et Par Castagnetter,
 Som tidt i muntre Nætter
 Mig fryded ved sin Klang,
 Hen til hans lange Dre
 Og rasle ham i Gang.

Saalunde ufortrøden,
 Snart langsomt, snart med Ilen,
 Og under fælleds Smilen
 Vi listede frem i Mag,
 Og saae i Morgenrøden
 Villa Dragonis Tag.

Ru sendte Solens Flamme
 Sit Streifelys i Skoven.
 En Høg slog ned fraoven, —
 Og i sin Jægerdragt
 Sneg bag de gamle Stammer
 Sig Romeren paa Tagt.

Opad vi stige trostigt,
 Og varmere blev Solen;
 Sødte duftede Caprisolen
 Fra Bjergets steile Bæg,
 Hvor Gjeden klattrede lystigt,
 Og gumlede med sit Skjæg.

Dg gjennem Vælets Skryden
 Fornam jeg Kloffen time
 I Messens aarle Time
 Høit over mig i By, —
 Det var, som frømmet Lyden
 Paa Himlen som en Sky:

Bjergets den gyldne Tinde
 Dg Dalen med Ruinen,
 Dg Haverne med Binen —
 Jeg tryffed Diet i,
 Dg sænked i mit Minde
 Det hele Maleri.

Dg da jeg fik at skue
 Hiin By, som naaer tilbage
 Til gamle Catos Dage,
 Da haged jeg med Fryd
 At quæges ved den Drue,
 Som „varmede hans Dyd.“

Dg Vælet gif indviet
 I mine glade Dromme,
 Jeg brugte ingen Tømme,
 Det speided Bejen snildt,
 Dg holdt ved Østeriet,
 Hvor Grenen hang som Skildt. —

Den sydligvarme Morgen
 Udbredte alt sin Dvale,
 O, hvilket lifligt Svale
 Bag Murens dunkle Gang!
 Ret som en Krands forborgen
 Mig kjølt om Panden hang!

En klippedyb Cisterne
 Med Echos skarpe Gjalden,
 Stod sænket midt i Hallen;
 Jeg skreg et „Gyoe!“
 Og flur det hule Hjerne
 Mig svarede med tre.

Der var en munter Støjen
 Om Bacchus' gamle Alter;
 Halvguder klædt i Pjalter
 Gav Ordet Ild og Liv;
 Løst hang om Skuldren Trøjen
 Og løst den blanke Kniv.

Men ved min Side strakte
 En Yngling sig paa Bænken
 I rolig Eftertænken
 Og med et Drømmesmil,
 Som dunkle Minder vakte
 Om Kunstens Oldtidsstil.

Sandalen, som omgjorded
 Hans Fod, var zierligt knyttet,
 En Arm hans Hoved støtted,
 Den Anden med sit Glas
 Laae nogen henad Bordet,
 Som stobt af Phidias. —

Min Røst sig hæve maatte
 I Kamp med velcke Lunger:
 „Viin!“ raabte alle Tunger,
 „Viin!“ jublede mit Bud,
 Og fra den dybe Grotte
 Mig Guden bragtes ud.

Jeg gjød de køle Strømme
 I Bægeret med Duften,
 Holdt dem som Lyn i Luften
 Imod den blanke Dag, —
 Saa lod jeg ned dem svømme
 I lange gyldne Drag.

Og da jeg Djet sænkede,
 Draf mig hiin Unglings Blikke, —
 Nei, Midnat ejer ikke
 Saa stærkt et Stjernespil,
 Mit Dje hang som lænket
 Til denne muntre Jld!

Ham gotted min Ekstase,
 Min Nydelse med Drælen
 Ret kildred ham i Sjælen: —
 Jeg skænkede atter i,
 Han hvistede: „vi piace?“
 Med muntert Skjelmeri.

Men da jeg paa hans Tale
 Svang Bægret med sin Lue,
 Og priiste Bjergets Drue,
 Dens Ild og gyldne Grund,
 Lød foldt et „non c'é male!“
 Med Spotten fra hans Mund.

Jeg gjentog „non c'é male?“
 Vilis mig „un migliore!“
 Han smilte: „Si Signore!“
 „End denne?“ udbrød jeg,
 „Si,” svared han, „per Bacco!
 Un meglio assai!“

Og livligt han sig hæved,
 Bed Døren han mig vinkede
 Snart Dagen om os blinke
 I al sin Herlighed,
 Og foran mig han svæved
 Med lette Ungdomsfjed.

Jeg intet saae af Bejen,
 Jeg saae kun hans Sandaler,
 Hans Gang, som Intet maler
 Og nu og da hans Smil,
 Naar Rakkens stolte Drejen
 Led skimte hans Profil.

Vi standsed ved hans Bolig,
 En Oldtidsrest af Stene
 Som malerisk og ene
 Sig hæved rødligvarm,
 Og led sig favne rolig
 Af Epheus vilde Arm.

En rusten Dør i Muren
 Hans Finger let berørte,
 I Dybet Trappen førte, —
 Vi svandt fra Dagens Lys,
 Og iiskold Bjergnaturen
 Mig hilste med sit Gys.

Min Gang jeg maatte sinke,
 Forsigtig frem mig lede;
 En Lampe dybest nede
 Stod mat ved Trappens Fod,
 Og kasted kun lidt Smink
 Igjennem Rakkens Sod.

Da saae jeg alt hans Stygge
 Gigantist sig at strække
 Omkring paa Loft og Bæge,
 Fra Hulens dunkle Hjem;
 Mens Baersomhedens Krykke
 Mig flytted langsomt frem.

Hans muntre Hænder gjøde
 Nytt Liv i Lampens Bæger,
 Han tændte alle Bæger,
 Og klart som Maanens Skin
 Kom Lyset mig imøde
 Paa Trappens sidste Trin. —

Det var et Høitidsffue!
 Sny kunstigskaarne Fæde
 Med Løvværk og med Blade
 Gik langs ved Grottens Rund
 Og laae i Bjergets Bue
 Som i en Jættes Mund.

De laae som fangne Kræfter, —
 En Trylleblund de finge
 Ved Bist af Nattens Binge,
 At ej den frie Aand
 I Gjæring haged efter
 At sprænge Bast og Baand.

Dg lænet stod med Ynde,
 Han, jeg ej veed at nævne,
 Dg holdt i muntert Stevne
 Den glimrende Pokal:
 „Signore, vi begynde!“
 Lød Stemmen som Metal.

Dg Hæverten den blanke
 Sank hurtig som Vampyren
 Bed Haandens lette Styren
 Red i det skjulte Hav,
 Dg suged fra en Ranke
 En lille Drue af.

Den farved netop Bunden
 Med en undseelig Rødme,
 Dg mindet ved sin Sødme
 Om Elskovs første Kys, —
 Ak! Prisen var alt vunden
 Hvorom vi stredes nys.

Dg Hæverten den blanke
 Sank atter som Vampyren,
 Bed Haandens lette Styren
 Red i det andet Hav,
 Dg suged fra en Ranke
 En større Drue af; —

Rubinen's hede Zoner
 Har ej saa røde Taarer! —
 Den varmed mine Arer
 Med Lovens Hjerteblod, —
 Jeg kunde grebet Kroner
 I Djebliffets Mod.

Dg atter liig Vampyren,
 Sank Hæverten hiin blanke,
 Dg suged fra en Ranke
 En lille Glasfe af;
 Da smilte listig Tyren
 Da han mig Bægret gav.

Jeg hørte Vinen suse
 Som fjerne Harpeftreng;
 Det var som drak jeg længe
 Dg dybt paa Helikon,
 Dg som Olympens Muse
 Begeistrede min Aand;

Jeg jublede og priste
 Gud Bacchus i det Høje,
 Da funklede hans Die,
 Han Rækken oversprang, —
 Det Syvende og Sidste
 Blev Maalet for hans Gang.

Han sænkede Pokalen, —
 Der kom en Ildkaskade,
 En Brusen som i Blade,
 Og saa en Duft af Viin,
 Der fyldte Klippesalen
 Med Roser og Jasmin.

Og skumme lod han Straalen
 Til Funkerne de hvide
 Brast som en Pyramide
 Hen over Bægrets Bo;
 Da rakte han mig Skaalen
 Blot med et „Eccolo!“

Jeg drak, mens Djed stirred
 Bag Gnister og bag Dampe, —
 Det var en magisk Lampe,
 Et mystisk Perleslor,
 Hvori jeg saae forvirret
 Men skønnere end før.

Mig var det som Colonner
 Fra Gulvet steg med Bulder,
 Og stød sin Marmorskulder
 Ind under Kupplens Last,
 Og Epheu hang Festonner
 Paa Murens Alabast; —

En sælsom Taage var der!
 Med Get de muntre Gade
 Forsvandt fra deres Stade, —
 Og alvorsfuldt der laae
 Syv gule Leopardter,
 Med Labben krydset skraa.

Da skued jeg bedøvet
 Til Ynglingen med Smilet, —
 Han stolt paa Thyrsus hviled,
 Hans Blikke vakle Gys, —
 Jeg tumlede i Støvet
 Og stammed „Dionys!“ — —

Hvi flere Ord vel spille?
 Da Tanken vaagned doven,
 Laae jeg i Ly i Skoven
 Paa Bejen til mit Hjem,
 Og Alt omkring var stille,
 Og Aftenen rykket frem.

Og dorst med lange Dren
 Stod Gflet ved min Side
 — Hvordan? maa Bacchus vide! —
 Et Halm hang fra hans Mund,
 Og Djet stod som Døren
 Paa Alem, i døsig Blund.

Hvad hjalp det vel at grunde,
 At forske tomt i Luften?
 Jeg kaldte paa Fornuften
 Den præked i sit Huus:
 „Det var en Biingaardsbonde,
 Det Hele var en Ruus.“

„Det var jo kun en Bonde!“
 Gjentog jeg trostigt atter, —
 Da lod en dæmpet Latter,
 Og tæt ved Træets Rod
 Jeg Formen skimte kunde
 Som af en Buffesod.

Op foer jeg fra mit Leje
 Med panisk Skræk i Sjælen,
 Mit Væsel følte Hælen
 Og brugte sine Sko,
 Mens paa de dunkle Beje
 Det hvissede og loe.

Først ved Fraskatis Have
 Holdt Kogleriet inde,
 Blev til en Drøm, et Minde,
 En Gaade, mere sød,
 End mangen anden Gave,
 Hesperien mig bød.

Dg tidt gif jeg i Lunden
I Haabet ham at møde, —
Mit Haab gif sig tildøde;
Nei Sligt kun een Gang fkeer:
Han var og blev forsvunden,
Jeg saae ham aldrig meer. —

Æmi.

(August.)

Som onde Dunster svæve over Graven,
 Saa ruger nu Sirocco over Rom,
 Hver Fremmed søger Bandringsstaven
 Og iler bort, og Ingen seer sig om.
 Den gule Tiber flyder mere guul,
 Mens Munkene i lange Rader
 Sig krumme i de lumre Gader,
 Og glæde sig til Klosters skvale Skjul. —
 Kun Romeren er tro sin Helligdom:
 Oldgammel Bane lærer ham at taale
 Den blege, febersvangre Straale;
 Med Barnets Fryd han seer Ravonapladsen
 Forvandlet kunstigt til et lille Hav,
 Hvori han kjører, — henrykt ved Seiladsen;
 Om Aften staaer han paa Augustus' Grav

Dg følger med sit brune Dje
 Rakettens Gang i Luften nøje,
 Dg jubler, og begriber ei,
 Hvorfor den Fremmede vel gif sin Vej.

Sig selv omsider overladt,
 Staae Oltids skjøre Minder
 Dg Hellas' Guder og Gudinder,
 Fri for de Dødeliges Skuen,
 I Vatikanet i en mystisk Nat;
 Nu laer Apollo synke Arm og Buen,
 Dg strækker sine guddomsfjønne Lemmer, —
 Sin Lyra griber han og stemmer,
 Dg seer sig om i Marmorsalen;
 Minerva svæver ned fra Pjedefstalen
 Bevæget dybt i Aanden,
 Med Beemod i sit Tankeblif;
 Mars iler frem og rækker Venus Haanden,
 Dg faaer sin Tak i et huldsaligt Nif:
 Thalia kommer skjelmst paa sine Soffer,
 Med hende Melpomene stor
 I Spidsen for de høje Musers Chor,
 Dg Alle sig om Guden flokker:
 Selv Jupiter bevæger sine Loffer
 Forventningsfuld: —
 Da griber han i Lyrens Guld,

Og synger smeltende en Klage
 Om gamle, sundne, store Dage. —
 Og altsom han mon græde
 Den forrigsfulde Høje,
 Sig Hovederne høje,
 Og Taaren rinder
 Rød over marmorhvide Kinder, —
 Olympens Guder stille græde.
 Dog ths! sig nærmer Dødeliges Gang —
 Brat tier Lyrens Klang
 Og Tonerne de rene,
 Forsvunden er med Et den dunkle Scene:
 Et Afskedsblik — og Jovis skønne Datter
 Bedækker sig med Haanden atter,
 Paa ny Apollo sigter i sin Hal,
 Og Python føler atter Dødens Dval. —

— Tilgiv idylliske Natur
 At midt i dine friske Glæder
 Jeg mindes end hiin gamle Muur,
 Som gemmer mine Vinterkjæder;
 Men Rom er et fortryllet Buur,
 Og ingen Fugl paa hele Kloden,
 Som holdtes fangen eengang blot deri,
 Sig føler siden ganske fri,

Men mærker en usynlig Snor om Foden.
 Men Nemi, ogsaa Du har Trylleri!
 En magisk Kredts af duftigskjønne Høje,
 Hvori Du har mig manet ind;
 Dianas rene Speil Du holder mig for Øje,
 Som sødt forfrisker Legeme og Sind;
 Din Arm jeg føler om min Hals sig bøje,
 Din sunde Aande paa min Kind!
 Ej mere listlig Pigen er at see,
 Naar Hjertet første Gang uroligt banker
 Bag den nysfaldne Jomfrusne,
 End Druerne bag dine lyse Ranker;
 Alk, sig! hvor kunde
 Diana være kold i disse Lunde,
 Hvor Grenen sig som Amors Bue frummer,
 Til Brug for Elskovsguden sat;
 Hvor hyppig Straalen lysner frem og skummer
 Med Solv fra Rildevældet,
 Og Rattergalen slaaer i Myrthens Nat,
 Mens Aftensolens Lue kysjer Bjældet!

Morgen i Nemi.

Lyt Albert! det er sikkert Dag, —
 Jeg tæller Morgenklokkens Slag,
 Som over Søen fra Gonzano runger;
 Hør Bondens Seng! den rasler med sin Halm,
 Og Barnet græder, plages alt af Hunger;
 Op! vi vil ende Nattens Dvalm!
 Betænk, vi boe paa Klippens Spids,
 Hvor Mørket undes kun et flygtigt Læ.
 Høst paa vor Rude er af Træ,
 See, Lyset pibler gjennem hver en Rids, —
 Kom, lad os jage Ravnene ud,
 Der slagtrer i vor lille Stue;
 Luk op for Dagens lyse Due,
 Fra Livet bringer den os atter Bud;
 Forsigtig dog! af Lyset blender; —
 Vi hilse maa den klare Morgenlue
 Fast som en Åbenbaring selv fra Gud,

Og dække sky vort Blik med begge Hænder. —
 Syden yndigt sit „God Morgen“ sender;
 I Krandsen af de grønne Klippehøje
 Staaer som et blankt Metal den runde Sø
 Og stirrer paa os med et sjelfuldt Øje;
 Hift bøjer sig Genzano, liig en Mø,
 Med Morgenrødme over Vandet;
 I stille Ro og Velbehag
 Den speiler sig med omvendt Taarn og Tag,
 Og vover ej et Aandedrag fra Vandet;
 Thi see! det mindste Suk, som stiger,
 Fordunkler Speilet — Synet viger. — —
 Den svale Morgen vinker aarle Livet,
 Jeg øjner Fiskeren i Krattet dybt dernede,
 Han synger alt om Elskov glad,
 Og skyder Baaden ud fra Sivet,
 Og flyder hen ad Søen som et Blad;
 Hiftovre ved den anden Bredde
 Han styrer snildt sin lille Baad med Flid;
 Der svælgede Tiber i gammel Tid,
 Lod bygge sig et Skib af gyldne Planker,
 Indlagt med Elfenbeen og ædle Stene,
 Og om den høje Mast og Stang
 Gik kunstigt Vinens lyse Hang,
 Mens sjældne Fugle sang i Busk og Grene.

Fra Jorden spandt de gamle Minder,
 Og Skibet sank til Søens dybe Grund
 Med al sin Pragt, med Guder og Gudinder;
 Men Sagnet lever fort i Bondens Mund,
 Og fattig Fisker kaster her sit Anker;
 Thi Karpen søger i den fede Grund
 Sin Næring nu iblandt de gyldne Planter,
 Og Alen skyder langsomt sig med Lyst
 Genover Venus' runde Marmorbryst. —

Nær ved Søen faldt et Skud, —
 Det var Jægeren, den raske,
 Som i Træet sendte Bud,
 Og stak Fuglen i sin Taske;
 Ved Dianas sjunkne Bolig,
 Hvor endnu Ruinen staaer tilbage,
 Lader han sin Bøsse atter rolig; —
 Ak! var det i gamle Dage,
 Snart han havde Jagten glemt,
 Stod bag Træet skjult og ene,
 Stirred gennem Blad og Grene,
 Bærende og sødtbeflemt; —
 Nu i Kernen af de skjøre Mure
 Uglen med sin kolde Klogskab boer;
 Nyttig Bloven skjær sin dybe Fure
 I den altarchellige den kydske Jord —

Der er ingen hemmelige Spor,
Ingen Nympher mere at belure. —

See, hvor den hvide Dunst sig hæver,
En Datter af det kolde Morgengry,
Blødt former den sig til en Sky,
Som høit mod Monte Cavo's Epidse svæver;
Dg mens Livet smiler lyst og broget
Red til Dalens morgenfriske Søn,
Staffels Munk maa eensom læse Bøn
Højt paa Bjerget — hen i Taaget! —

Solen straal'er stedse mere mægtig,
Hvilket Syn at skue fra vor Klint!
Hvor sig Dalen breder riig og prægtig
Som en tavlet frugtbar Labyrinth!
Paradisfiske Natur!
Sø og Dal og runde Klippemuur,
Alt sig følger her som Poesi!
Udenfor Campagnens gule Glade
Gaaer som Livets Prosa streng forbi, —
Dg det fjerne grændseløse Dække,
Havet med sin Soloerrand,
Vinker Tanken bort fra begge
Hen mod Evighedens Land!

Sang den 28. Januar 1833 i Rom.

Nu dækker Vintersneen hvid
 Den danske Bang,
 Selv Bølgen standser for en Tid
 Sin raske Gang.
 Forlængst gav hen hvert Blomster mildt
 Sit kjæle Blad,
 Og Stormen synger atter vildt,
 Hvor Fuglen sad; —
 Og blomstrer det Bedste i Norden!

Ja, ej blev født i liflig Baar
 Ved Rosens Rødt
 Den Drot, hvis Sjæl ved Danmarks Saar
 Har stridt og blødt,
 Som Nordens Sne sig hvidt hans Haar
 Om Isen snoer,
 Men i hans Bryst et Hjerte slaaer,
 Som varmer Nord:
 Og det er Kong Frederik den Sjette!

Hver Borger nævner stolt i Dag
 Hans ædle Navn;
 Matrosen heiser høit sit Flag
 Fra Skibets Stavn:

Hver Kriger byder for hans Held
 Sin egen Død,

Dg Bonden tømmer paa hans Vel
 Sin bedste Mjød,

Dg Alle velsigne Kong Fredrik!

Dg vi, som fjernt fra Danmarks Kyst
 I Syden boer,

Naar slog vel højere vort Bryst
 Mod Nord, mod Nord! —

Lad Velskland under Maste gaae

I Glæden bedst —

Vi juble uden Maste paa

Til Danmarks Fæst:

Gud signe vor elskede Konge!

Gjenkomst til Nemi.

Med Længsel gif jeg Dig imøde,
 Med Jubel seer jeg Dig paany,
 Du faure lille Klippeby
 Med Taarnet i den stille Aftenrøde!
 Din gamle Skov staaer rank og leer
 I Ungdomskraft usvækket,
 Og paa dit Speil, saavidt jeg seer,
 Er Glasfættet ikke knækket. —

Vi med hinanden før har talt,
 Du muntre Huus paa Fjeldets ydre Tinde;
 Du faaer i Bildskab dog isinde
 Et Spring eengang — og det gaaer galt! —
 Hvor er Maria? er hun inde? —
 Al, tie! jeg seer det Hele alt!
 Der staaer den Lille jo og græder;
 Den arme Smaa
 Har alt sin Sorgeskjole paa
 Af Moders gamle brune Klæder!

Maria død! Hun var mig kjær, —
 Jeg hørte gjerne hendes Stemme,
 Naar aarle hun ved Morgenskær
 Paa Klippen syslede her hjemme;
 Gik møjsomt Hønsene forenet,
 Var travlt og kjærligt Føden frem,
 Men holdt med Rosten borte dem,
 Der ikke bar den røde Lap om Benet. —
 Nu er dit lille Dagværk endt!
 Du er hos ham, som kalder Alle sammen,
 Hvis Miskundhed har ingen Forskjel kjendt,
 Og holder Ingen borte, — Amen! — —

Teresina! seer jeg ret?
 O Forvandling uden Lige!
 Ikkun Psyche saa kan stige
 Fra sin dunkle Larves Net!
 Nys en Knop i Gaaders Rige
 Slutted Du dit Blomster tæt —
 Gaaden blev — en yndig Pige!
 Skjul ej skamfuld Djets Glands,
 Aabn mig dine smukke Hænder!
 See Teresa! Paven sender
 Dig fra Rom en Rosenkrands!
 Hulde Emil! Hun seer fornøjet
 Og taknemlig mig i Djet,

Rødmer lidt, og trykker Gaven
 Til sin friske Rosenmund!
 Gid jeg var den skjulte Grund!
 Af, men nej, det gjelder Paven! —

Hvilken Spalte hist i Muren!
 Her har været Jordstjælv nys?
 See, man skimter Dagens Lys
 Vængstende igjennem Turen!
 Ja Du leer, Du muntre Blod,
 Nu da tryk sig Himlen hvælver,
 Men hvor er dit Pigemod,
 Naar den hele Klippe stjælver?
 „Af, Madonna nok beskjermer
 Raaderig vort lille Huus,
 Og naar Faren ret sig nærmer,
 Hjælper Sanct Emidius.“ —
 Faste Tro! som aldrig slipper,
 Og som dybt fra Hjertets Braa
 Ej alene flytter Klipper,
 Men faaer Klipper til at staae! —

Dagen liden,
 Solen synker bag de dunkle Bande;
 Snart bryder Morgnen frem i fjerne Lande
 Med Dug og Fugleqvadder,

Mens her den stjerneklare Nat
 Senruller hurtigt over Jorden,
 Gj dvælende som i det høje Norden —
 Paa Dagens Lysspil falder Teppet brat.

Men selv den sidste Dæmringscene,
 Har landlig Ynde bag de dunkle Grene.
 Teresa alt sin Gonca hævet har,
 Og iler rank med Pigerne til Kilden;
 Hør hvilken Latter Spøg og Drillen
 Mens Bandet sprudler i det kolde Kobberkar.
 Den trivelige Franciskaner
 Gaaer skottende forbi paa hellig Blis,
 Det hører til hans fromme Baner
 At sagtne Gangen her og ta'e en Pris. —

Der flammer Blus omkring i Dalen,
 — En enkelt Stjerne titter frem,
 Paa Bjergets Sti gaaer Bonden langsomt hjem
 Og synger drøveligt om Elskovsqualen;
 Det sorte Svin ham følger hundekjælen
 Og gryntende i Hælen. —

See Søen i den stille Sommerqvæl,
 Hvor klar og rolig! som den Bises Sjæl:

Mens Havet hist i evig Gjæring hildet
 Bestandig gynger en urolig Slægt,
 Den lille Sø staaer i sin Ligerægt
 Og viser Himlens rene Billed. —
 Man hører Klippefildens fjerne Fald,
 Til Soen risler den i krumme Gange,
 Men driver Møllen først med sit Krystal.
 Om Kilden tale Oldtids Sange;
 Det var Egeria den ømme,
 Da Numa bleguede i Dødens Stund,
 Som vandred i Grindringsdrømme
 Med stille Graad i Nemis Lund.
 Men hendes Elskovsufke førte Binden
 Hen til Dianas strenge Dre,
 Som elsked kun at høre
 Det sidste Suk af Hjorten og af Hinden;
 Da harmedes Gudinden:
 Egeria forsvandt — den skønne Pige
 Oplostes til en evig Graad;
 Snart saaes Nemi-Sø fremstige.
 Diana smilte til sin Daad:
 Ja end det glæder hende saare
 I Maaneglands til Elskovs Skræk,
 At speile sine kolde Træk
 I denne store Elskovstaare!

Paa Fregatten Bellona i Nordsoen 1835.

Du Bolge fra den danske Kyst,
 Med Jubel hilse vi Dig atter!
 Paany sig vugger ved dit Bryst
 Din unge frigeriske Datter;
 Din mørke Pragt os hellig er
 Som Danmarks Bei til Magt og Ære,
 Og nu vort Hjerte dobbelt kjær
 Som Bejen hjem til vore Kjære.

Fra Middelhav og spanske Sø
 Bellona venlig Hilsen bringer;
 Der fløi hun om, den raske Mø,
 Paa Frihedens de første Vinger;
 Da svang hun sig, saa smuk som stærk,
 Til Landet rigt paa Kunst begavet,
 Og tog en herlig Kunstners Bærf
 Og bar det høit igjennem Havet!

Og Kunstneren er Danmarks Søn, --
 Hans Land tilhører alle Lande;
 Og ingen Laurbærfrands er grøn,
 Som den omkring hans ædle Pande;
 Hans Bærf i Danmarks Kongestad
 Skal lyse som en Kunstens Stjerne,
 Fremloffe mangt et Digterqvad
 Og mangan Fremmed fra det Fjerne!

Op Venner nu! et Hurra frem!
 Og høit Bellona skal det gjelde!
 Hun drager som Minerva hjem
 I stille Majestæt og Vælde.
 En Skaal og for vor Reises Maal
 Hesperien det lyffelige!
 Men fremfor Alt vor bedste Skaal
 For Fredrik og hans gamle Rige!

Fiskeren i Nemi.

Nye Marie lød fra Klosters Gæ, —
 Det var, som svaltes Luftens Strømme
 Ved Aftenklngen af det svævende Metal,
 Den brune Dæmring sænkede som i Drømme
 Sit Elør om Bjerget og den stille By;
 Men Maanen tændte blankt sit Ny,
 Og glimtede dybt i Søens Speil dernede
 Med Fiskerhytten og den runde Kraterbredde.

„Slip Vinen!“ raabte Pietro, „hvis Du kan!
 Og fjas ej længere med Nanni;
 Ved Sant Antonio! nu støder jeg fra Land,
 Saa kan Du svømme efter mig, Gjovanni!
 Tag Mandolinen kun i Baaden med,
 Ræk Naren mig! og nu afsted!
 I Garnet spræller Fisken med sin Hale,
 Nu vil vi hente dem mens Timerne er svale.“

Dg Naren pladsfød i den tause Nat,
 Ved Søen Nanni lytted længe, —
 Ildfluer funkede igjennem Bust og Krat,
 Dg smeltende Lød Mandolinens Strænge
 Genover Bandet. Ratten var saa smuk!
 Hun gif tilbage med et Suk,
 Dg mens hun tændte Lampen i sin Hytte,
 Var Mændene paa Dybet alt ved deres Bytte.

„Mit Garn er let, men Dit er tungt som Guld!“
 Udbød Gjovanni over Baaden,
 „Godt at vi dele, Pjetro! Een er Lykken huld,
 Deesmindre føler da den Anden Braadden!
 Brug dine stærke Arme, Pjetro! frisk!
 Det skinner som en vældig Fisk,
 Men stille ligger den mod Fiskens Bane,
 Op med den! — ha! det er et Sølvfjeld, per Diane!“

Et herligt Bærf det var fra Oldtids Stund,
 Som atter opsteg fra de Døde;
 Medusas Slangehoved paa den blege Grund
 Saae Fiskerne forstenende imøde.
 Men Pjetro frystet med assindig Lyst
 Det kolde Sølv til Mund og Bryst:
 „Gjovanni!“ skreg han med fortvilet Mine,
 Jeg slipper Skjoldet ej, men Baad og Garn er dine!“

Da blev den Andens Kind saa hvid som Sne,
 Og Haanden famled under Klædet:
 „Spøg ikke Pjetto! Hver sin lige Ret skal skee,
 Hvis Du vil komme levende fra Stedet!“
 „Hvad Ret!“ skreg Pjetto rasende, „hvad Pagt!
 Bort fra mig, tag dit Liv iagt!“
 Og Kniven blinked, tyst og grumt var Mødet,
 Og Baaden gynged voldsomt op og ned ved Stødet.

Da Natten svandt og Morgenens brød frem
 Og Duggen stod paa Blad og Grene,
 Klang atter Aareslag og Baaden vendte hjem;
 — Men taus i Baaden Pjetto sad alene.
 Fra Fiskerhytten hurtigt Nanni gif:
 „Giovanni?“ spurgte hendes Blik:
 Da hæved Pjetto Skjoldet sølverklaret,
 Og af Medusas stive Mafsyn fik hun Svaret.

— — Ved næste Sommertid stod Hytten ny,
 Og smykket var den lave Stue:
 Som Gjer Pjetto sad i Figentræets Ly,
 Og Solen modnede hans egen Drue,
 Men mørk han gif, som Fjeldets hule Elv,
 Kold, stum — indsluttet i sig selv,
 Bar helst hos Søsteren den stille Nanni,
 Og aldrig nævnedes imellem dem Giovanni.

Sit Garn han rørte kun ved høilys Dag,
 Og tidt, naar Julisølsens Dje
 Drev Alt, hvad levede, til Skygge under Tag,
 Laae han derude, speidende med Møje
 Den dunkle Grund med Stænger og med Næt, —
 Kom modløs hjem, til Døden træet, —
 Dog næste Morgen vaagned atter Modet
 Og drev ham ud, mens Sygdom rasede i Blodet.

— Det var ved Midnat, Alt omkring var Ro,
 Men dybt ved Søen Lampen brændte;
 Og Nanni vaagede ved Pjetros Leje tro,
 Og for Madonna Lysene var tændte.
 Hun sad forgrædt med sorgnedbøjet Aand,
 Holdt Rosenfrandsen mat i Haand, —
 Da sank med Gæt de tunge Djenlaage,
 Og Altting blandte sig forvirret som i Taage.

Dødsstille var i Bærelset, kun lod
 Gra Lysene en fugtig Knittren; —
 Den Syge reiste sig, hans Blik var som en Glød,
 Og Hænderne drog Dækket bort med Sittren;
 Paa Ruden leged Maanen med sit Lys,
 Did stirred han i Feberghs;
 Det var som vinked ham derude Nogen,
 Som tvang usynlig ham en Magt at aabne Laagen.

Midnattens Aande pused paa ham kold, —
 Den runde Sø, hvor Maanen blinkede,
 Blev for hans Stirreblik til et uhyre Skjold,
 Hvor Sølvets rundtom bølgede og vinkede;
 Han bredte Favnen mod sit Gjøglesyn,
 Og var i Baaden som et Lyn,
 Og hurtigt ud paa Dybet blev han baaren.
 Mens Vandet lysnede og klang som Sølv om Aaren.

Og højet over Fiskerbaadens Rand
 Begyndte han sin Baad at lade;
 Han øste til sig af det maaneklare Vand,
 Som skummede han Sølv af Søens Glade; —
 Men pludselig gik Maanen rund og blank
 Bag Skyens Slør — og Sølvets sank,
 Og da dens blege Straaler atter fløde,
 Drev Baaden vildsom hen ad Søen med den Døde.

Til Thorvaldsen.

(Den 8de Marts 1828.)

Svær Euan ned og nærm Dig til vort Sæde,
 Og kryst din bedste Drue, blide Gud!
 Pokalen skal med Grefrygt og Glæde
 Med flammende Begeistring tømmes ud!

Det gjelder ham, som bort fra Danmarks Strande
 Gik som en Jason ud med Kraft og Mod,
 Og lagde, seirende i fjerne Lande
 Den tabte gyldne Kunst for Danmarks Fod!

Det gjelder ham, som svundne Gudeslægter
 Guddommeligt har tryllet frem i Leer;
 Som slog sin Lyra med sin Meisel-Plekter
 I høje Heltesange med Homer!

Det gjelder ham, hvem Davids Orgeltoner
 Sank dybt med Bælde i det rørte Bryst!
 Som skrev i Billedet af en Forsoner
 En anden Højsang fuld af Aand og Trøst!

Hans skjønne Dag vi herlig saae sig svinge
 Med Blomsterfylde over Syd og Nord:
 Gid Ratten seent ham høre paa sin Binge
 Bort fra en sørgende veemodig Jord!!

Erøv Erav ned og nærm Dig til vort Sæde,
 Og kryst din bedste Drue blide Gud!
 Pokalen skal med Grefrygt og Glæde,
 Med flammende Begeistring tømmes ud!

I Apenninerne.

I Maanskin hæve sig de gustne Klipper
 Som Gjenfærdsfkygger i den tause Nat;
 Bag Tidslen krummer sig den lumste Viper,
 Udflækker Giften, ensom og forhadet;
 Her Bonden forser sig, mens Modet glipper,
 Dg aander først igjen i Dalens Krat:
 For hvert et Feiltrin ligger Dødens Snare,
 Dg dog — hvor selsom kjær er denne Fare!

Du kommer Tungfind! aned jeg det ikke!
 I Aftenstumringen, naar Alt er tyst,
 Jeg møder her de sværmeriske Blikke,
 Der sænkede sig med Sødhed i mit Bryst:
 Du har Dig valgt mod andre Qvindes Skikke
 En skummel Klippe til din Ungdomsløst,
 Dg det er Dig, man hører natlig ene
 Nedrulle stundom Hjeldets tunge Stene.

Den første Aften, Du lod mig betragte
 I Afstand dine marmorhvide Træk,
 Urolig Længsel i min Sjæl Du vakte,
 Mens Binden fused over Klippen væk;
 Du stirred mod det nordlige Soracte,
 Og med dit Blik min Tanke sloj med Skræk:
 O Gud! mit Hjem og mine fjerne Kjære!
 Det var mig, som jeg aldrig saa dem mere. —

Mig Solen skjar i Djet med sin Lue,
 Og dybt i Hjertet Munterhedens Lag,
 Kun Maanen hang mig liflig fra sin Bue
 Som Frugt paa Træet af den lumre Dag;
 Da kom jeg hid, for født at kunne grue
 Og tomme Smertens Kalk i lange Drag:
 Du saa min Dval med undertryffet Glæde
 Og delte med mig alt i Tanken Sæde. —

Men min helbredte Sjæl nu kjender Slangen,
 Der hæfter funklende sin Djesteen
 I Livets Træ midt iblandt Fuglesangen,
 Indtil dens Blik har giftigt truffet En.
 Bed Kogleri den Arme holdes fangen
 Og daler klynkende fra Gren til Gren,
 Indtil den tumler, ubevidst, bedøvet
 Ned fra sin sidste Gren til Dig i Støvet!

— Og derfor bort fra disse blygraae Jielde,
Hvor Døden angler lumst i Tungfjnds Sø, —
Jeg hører atter Livets Kilder qvælde,
Mig spirer atter Glædens Himmelfrø!
Synk selv i Dybet med asfægtig Vælde,
Du loffende, Du falske Afgrundsmø!
Emil kun, som om jeg atter kom i Morgen, —
Jeg flyer din Honning, som forgifter Sorgen!

Athenedorus.

I Rom gif atter Ny af fjerne Seire
 Til Glands for Keiserdommets unge Sol,
 Og Lyffkens Tempel smykkedes med Krandsje
 Og Dagen hensløj under Jubelraab; —
 Mod Aftnen strømmed Folket over Forum,
 Og Trængslen steg foran Augusts' Palads,
 Hvor tusind brune Djne stirred op,
 For end at see et Glimt af Dagens Afgud;
 Om Borgen stod de seirende Cohorter,
 De blanke Hjelme kasted Lyn i Solen,
 Og over Lynet svæved Romas Drn,
 Og over den kom som i Marmorskhyer
 I Borgens brede Tag August tilsyne
 Liig Jupiter, mens Folket tordned Bisald.

Men ved Augustus' Side stod en Olding
 Uvillig draget frem for Mængdens Blikke:

Det var Athenedorus, Philosophen,
 Berømt for Viisdom og for strenge Sæder, —
 Til ham sig læned Keiseren fortrolig,
 Og Jublen steg ved sligt et ædelt Syn.
 Dog saae der Ingen Gubbens skarpe Blik,
 Og Smilet, da han Djebliffet efter
 I Hallen ene med Augustus udbrød:
 „Er jeg nu færdig? Kan Philosophien
 Gaae trostlig nu tilbage til sin Braa
 Og vente ydmygt, til den atter bruges?“
 „Din Fod har samme Frihed som din Tunge,“
 Gav ham Augustus høflig kold til Svar.
 „Men før Du gaaer, hør selv et Sandhedsord:
 Hvo laante vel den Anden Glands idag?
 Du stræber rastløs efter Verdens Agt;
 Jeg — efter at beherske just den Verden,
 Hvis Agtelse Din Higen kæmper for:
 Jeg voved Livet tidt for min Idee,
 Hvad voved hidtil vel Athenedorus?“
 „Du feiler,“ svared Stoikeren ham,
 „Den Verden, som Du ængstlig troer at eje,
 Har længst jeg overvundet, og behersker nu
 I Tryghed ved Forsagelsernes Scepter!
 Tag paa min Trone Plads, hvis Du har Mod,
 Hvis ej — hvo er vel Keiser af os Begge?“
 „Mit Balg er gjort,“ tilsmiled ham August,

„Om end det ringeste — jeg er ej skinsyg:
 Byg kun i Sky Din ideale Trone,
 Og hersk i Sagnet's vidtudstrakte Rige,
 Jeg vil ej trættes om, hvo der er mægtigst;
 Men vogt Dig vel for nogentid at blande
 Idee med Handling, optræd aldrig daarlig
 Imellem mig og hvad min Billie attraaer,
 Du kunde ellers altfor snart erfare
 Dit sande Riges meget snevre Grændser!“ —

Den Gamle gif, ledsaget af August,
 Til Borgens Forhal, hvor den gyldne Skare
 Af Hoffets Embedsmænd saae Verdens Hersker
 Sig bøje fast med Grefrygt til Afsked:
 Flux løi hver Mine rundtom Tankens Dybsind,
 Alt veeg ærbødig for Athenedorus,
 Som svøbt i Rappen og med sænket Pande,
 Skred taus forbi de keiserlige Aber. —

Da ud fra Marmorfliserne han traadte
 I Aftenluften, daled Solen alt,
 Og Nattens første Time gjød balsamist
 Sin stille Klarhed over Højene,
 Og Lustens Nande var som lønlig Hvilen
 I Dunkelhed fra sydligvarme Væber. —
 Med Floitespil og Sang begav sig Folket

I lange Skarer hjem fra Dagens Fryd;
 Alene vandred Ingen, selv den Mindste
 Fandt ved sin Side Echo af sin Latter;
 Men for Athenedorus var hans Tanke,
 Altsom han gik en skjult og aandrig Ven,
 Der stundom bragte Læben til at smile
 Og stundom hævede hans Blik mod Himlen:
 Kun svagt han hørte Folkehavets Brusen,
 Og saae ej Faklerne, som fornemt bares
 Foran Patriciernes stolte Ungdom,
 Der ilede med Fryd til natlig Stjerne:
 Ja kun et flygtigt Djekest han skjænkede
 Selv Ham, Augustus' lyffelige Digter,
 Som ungdomsglad fra Midten af sin Kreds
 Tilvinkede Oldingen en venlig Hilsen;
 Den Gamle rystede faderlig sit Hoved,
 Men gav dog mild ham Hilsenen tilbage. —

Udreven af sin Grublen standsede han
 Og overskuede den travle Mængde:
 Da traf hans Blik med Studsen paa en Vandrer,
 Der lig ham selv, gik ensom med sin Tanke;
 Men hiin var ung, og Livet vinkede ham,
 Og dog var Tanken en Vampyr, som graadig
 Ham havde suget Blodet ud af Rinden
 Og lagt en rædsom Dval i alle Træk.

Han var af Almuen, en kraftig Rømer,
 Kun højet ved sin Kammers svare Byrde,
 Og undveg sky de klare Fjellers Skin: —
 Hans Bei gif did, hvorfra den Gamle kom,
 Og som en truende Comet han foer
 Forbi Athenedorus' stille Maane; —
 Men Gubben vendte sig og fulgte ham
 Med Øjet først, og siden i hans Spor.

Bed Keiserborgen standsed Rømeren
 Og stirred, uden Sands for Mængdens Trængsel,
 Saa uafbrudt med Had paa Murene,
 Som vilde han dem smuldre: Philosophen
 Gif nærmere, og lagde blidt sin Haand
 Paa Mandens brede Skulder: „Aa Din Kraft,“
 Han bad, „blot for et Øjeblik en Ølding,
 Som skal mod Strømmen, men formaaer det ej!“
 „Athenedorus!“ udbrød hiin med Bæven,
 O det er Guderne, som stifted Dig!
 Jeg kjender Dig, ja hele Rom Dig kjender.
 Et Ord af Dig kan skabe nu min Lykke, —
 Albn Bejen mig til Keiseren, men nu
 I dette Øjeblik! Al al min Belsærd
 Afhænger ved en Times farlig Nølen,
 See her mig knæle“ — „Stille!“ bød den Gamle,
 „Har Du dit Bønsskrift under Rappen her? —

Hvad nu — et Sværd? og med saa spids en Tunge
 Troer Du at kunne røre Cæsars Hjerte?
 Jeg mærker, Søn, at jeg maa lede Dig,
 Og derfor bort herfra! gjør ingen Modstand,
 Nær ingen Mistro! — See Nyfigheden
 Omkring os skærper alt sit Speiderblik: —
 Betving dit Blod, og hvist saa, mens vi gaar,
 Din hele Daarskab i mit gamle Dre,
 Som sjelden hørte ædlere Musik.“

Han drog ham bort, og med en dæmpet Røst,
 Afbrudt af Gulken og af Raseri,
 Gav Unglingen sit pinte Hjerte Lust.
 Alt som han hvæsked rhyked Oldingen
 Sit hvide Bryn, og et sarkastisk Emil
 Dpfyste som et Lynglint blegt hans Ansyn:
 „Alart er det Hele,“ mumled han tilfids,
 Din Hustru er hvad Verden kalder deilig,
 Og Keiseren har Smag — og Magt tillige,
 Og nu vil han — naar, siger Du er Tiden? —
 — Alt om en Time! ja, for store Herrer
 Er Tiden kostbar — nu vil han i Løndom
 Sin Bærestol i Nattens Time sende, —
 Vær stille Søn! Vil nu paany Du rase?
 Du vil tilbage? Nei ved Stjernen hist,
 Som ufravigelig sin Bane gaar,

Nu skal Du rolig lede mine Fjed
 Hjem til dit Arnested og uforstyrret
 Mig lade klare mine Tankers Strøm,
 Maaſkee jeg ſkimter da lidt Guld paa Bunden.

— De vandred tauſe ſammen, og betraadte
 Siin Side Tiberen de øde Gader:
 Den Unge bed i Læben ſig, mens Ordet
 Forvandledeſ til Sukke, og hans Skridt
 I Angſt beſtandig var foran den Gamles,
 Som kun med Møje fulgte ham; med Et
 Han rev ſig løſ og ilede mod en Bygning,
 Hvor inde Alt var mørkt og Døren ſpærret, —
 Han gav et Tegn, — da Svaret længe nølede,
 Steg frygtelig hans Uro — „Julia!
 Luſ op i Himlens Ravn! mig er det — Cajus!
 Jeg ſprænger Døren, hvis Du dvæler længer!“
 En ſvag og frygtſom Haand berørte Elaaen,
 Og Cajus drog Athenedorus ind,
 Og ſluttet hurtig Dørens ſnævre Abning.

Da Lampen tændteſ, førte Manden tauſ
 Sin unge ſkønne Huſtru hen for Gubben,
 Der liig en Orn, ſom uſkadt ſeer i Solen,
 Betragtede rolig hendes høje Ynde,
 Men ſpeidede lønlig efter Sjælens Skjønhed

I Qvindens Smerte og Blufærdighed.
 Hans strenge Træk blev stedse lysere,
 Og smilende han vendte sig mod Cajus:
 „Nu først jeg veed, hvordan Philosophien
 Bør fremstaae for min keiserlige Lærling,
 Hvis han skal elske den: Minerva liig,
 Han seer den helst i qvindeligt Gerandt:
 Hans høje Villie skee — saavidt som muligt.
 Laan Cajus hurtig mig den Høitidsdragt,
 Hvori din Hustru tæffes bedst dit Dje, —
 Staa ej forbauset Mand! men hurtig! skynd Dig,
 Mens end vi herse over Djebliffet; —
 Lad nu din Julia med øvet Haand
 Indhylle mig i Drapperiets Folder;
 Taften priser jeg de vise Guder,
 Som nægted Høide mig og Legemsfylde,
 Hvorover tidt i Ungdomstid jeg knurrede: —
 Nu, Julia, giv hid dit lange Elør, —
 Det er som skabt for 'Jfis' Helligdomme;
 Der er de alt! Ja lad dem banke kun!
 Bedæk mit Hoved, — ryk ej saa paa Haanden,
 Den kunde blive let til vor Fjorræder:
 Ræk mig dit Sværd, min Son, det skjult skal træde
 Istedenfor Minervas Hjelm og Spyd:
 Bort med din Hustru nu, og flyt saa Lampen!
 Vi tør ej længer friste deres Taalmod:

Nabn Døren Gajus, og ledsag mig ud
Med Taushed og sørgmodig Lydighed."

Alt hørtes udenfor i Rattens Stille
En ivrig Hvijsen mellem Trællene,
Og Husets svage Indgang trængtes hestigt:
Nu ved dens Nabning styrtes ræd
Enhver tilbage, og da Gajus førte
Den tæt Beslørede til Bærestolen,
Blev Byrden hævet op i skyndsom Hast,
Og hurtig fjerned de sig bort fra Manden,
Som sendte rørt taknemmelige Blikke
Igjennem Ratten til Athenedorus. —

Den Gamles første Tanke dybt i Enrum
Var bitter, som en Smag af Skuffelse:
Augustus var ham kjær ved Banens Magt;
Han haabed stedse dog at skimte Spiren
Af det med Kamp nedlagte Trø, og nu —
Saa store Gvner og dog Sanders Træl,
En saadan Hvide, fast til Skyerne,
Og — Pjedefalens Fod i Dynd og Støv!
„Ak!" sukked Gubben, „hvo formaaer at raade
Den indre Sphing i Menneskets Natur!" —
Hans Sjæl sank hen i Grublen; efterhaanden
Indvirked Rattens Ro paa Oldingen,

Hvis Dag var viet Aandens svære Kamp:
 Den sagte vuggende Bevægelse
 Var som et Trysleri fra Barndomstiden,
 Og Trællenes afmaalte lette Trin
 Og Vandets Rislen fra Fontainerne
 Og Hjertefreden i hans eget Bryst, —
 Alt blev en Balmue, hvis Slummerkraft
 Omsider luffede hans trætte Øjne. —

Men mens han slumred og i Drømme selv
 Fortsatte Tankens Flugt, var Lidskaben
 Udsaaagen i den keiserlige Borg. —
 I hiint Gemak, hvis gyldne Udgangsnøgle
 Var smeddet kun for Keiseren alene,
 Stod lyttende August; — hans stolte Nafn,
 Der ellers i sin stille Marmorro
 Var som en Sarkophag for skjulte Tanker,
 Gav frit sit Spil til en urolig Attraa,
 Som hævede hans Bryst; — en Duft af Umbra
 Flød sagte aandende fra Lampens Flamme,
 Og Nyset faldt, forædlet gjennem Rav,
 Med Barme paa hans høje Skikkelse,
 Og bæved paa de hyppigt malte Bægge,
 Paa Loftets Guld og paa det blanke Solvspiel,
 Og Purpurlejets silkebløde Bolster. —
 Med Et opklaredes hans Mine; — rast

Han hævede med egen Haand tilside
 Det tunge Forhæng, og i samme Nu
 Kom Trællene tilsyne, nedlod Byrden,
 Og fjerned tause sig med sænket Blik. —

Augustus stod ved Maalet, men hans Stoltthed
 Selv Blodets Flamme vilde kold beherske,
 Han dvælede — og først da Speilet viste
 De kolde uudgrundelige Træk,
 Udstrakte han med kunsten Ro sin Haand,
 Og aabned Bærestolen; — Stille henstrakt
 Paa Hynderne laa ubevægelig
 Den fine slørindhyllede Gestalt; —
 „I Asmagt!“ sukede August, „O Svaghed!“
 Han hæved langsom Slørets Flig, men veg
 Med Frygt tilbage, — magisk Lampens Skjær
 Faldt paa Athenedorus' ædle Masyn,
 Hans hvide Lokker, tankefulde Pande
 Ofris lig i halvtilløret Pragt,
 Og Djet lukket i uskyldig Slummer. —

Usikker nærmed atter sig August,
 Og sæstede mørkt sit Blik paa Oldingen:
 Men usfrivillig stod han snart fordybet
 Som i en aaben gammel Visdomsbog,
 Hvor i han læste skjønne klare Tanker,

Der som en Olie dæmped Blodets Bølger; —
 Den brede Fure mellem Brynet svandt,
 Et Smil opløste Mundens faste Strengthed,
 Og viklede og veg tilfældigt sin Plads
 For dyb og umodstaaelig Beundring: —
 Med Lethed lagde han sin Haand omsider
 Paa Gubbens Pande, og Athenedorus
 Opslog sit Øje, hæved sig iveiret,
 Og saae paa Rejseren med stille Gatning. —
 „Det vover Du mod mig?“, udbrød August,
 Og gav sin Stemme hele Dødens Kulde,
 „Du seer det,“ svared rolig Philosophen,
 „Athenedorus vover ogsaa Livet
 For sin Idee.“ — „Du veed da hvad Dig venter?“
 Tog Rejseren til Orde; Gubben smilte:
 „Hvo veed vel det? Jeg veed med Visshed kun
 At nu staaer Verdens allerstørste Mand
 Foruden Bærge, i sin lette Natdragt
 PriisgIVEN for enhver hevngjerrig List,
 Og at til Held det blev Athenedorus
 Der næsten halvt i Drømme bringer Sværdet,
 Som just var slebet for en saadan Time,
 — Her lægger jeg det for Din Fod August!
 Til Brug imod mig selv, hvis saa Dig tyffes,
 Men glem kun ej, at muligt bringer Hevnen
 Det selv den næste Gang, og Hevnen, veed Du,

Den sover aldrig." — Med Forvirring nu
 Greb hurtig Kejseren det skarpe Baaben,
 Dg vejede det en Stund i Haanden taus;
 Da lod han Sværdet falde, tog den Gamle
 Med Inderlighed i sin tætte Favn,
 Dg udbrød usorstilt med Følelse:
 „Lad gjælde Liv for Liv, Athenedorus!
 Dg finder Mageskiftet Du for ringe,
 Da evig Fred tillige for dem Begge,
 Som Du beskytter!" —

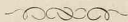
Nattens lyse Stjerner

Modtog med himmelsk Lindren Oldingen,
 Da ud han traadte i den friske Luft,
 Dg Slottets Løndør atter lukte sig.
 Han drog med sine Lungers hele Kraft
 Et Nandedrag, for grundigt at fordrive
 Indtil den sidste Rest af Ambradusten,
 Dg vendte Skridtet, efter fuldendt Dagværk
 Dg med sin lille Qvindebyldt i Haanden,
 Imod sit Hjem. —

Rundt fra de aabne Haller

Udstrømmed Glædens Blus i Sommernatten,
 Dg viste Philosophen mangt et Billed
 Af Livets Fryd, men standsede ham ikke;

Dog lytted han, da høit Augustus' Navn
 Alang ham imøde fra en festlig Høisal,
 Der glimrede af Lys og Epheufrandse; —
 Han nærmed sig — af, det var Digteren,
 Som i sin Kreds af henryktause Benner
 Just med Begeistring foredrog en Ode
 Til Hæder for Augustus' høje Dyder; —
 Den Gamle rødmed, og gif videre,
 Og standsed først sin Fod ved Cajus' Huus,
 Hvor Angstens Dæmon skygged over Taget:
 Han jog den bort med sine klare Blikke,
 Og bragte atter Lys og Fred tilbage. — —
 Det var alt Midnat, da han træt omsider
 Hensatte Vandringsstaven i sin Krog,
 Og søgte Hvile paa det haarde Leje,
 Hvor først han agted efter gammel Bane
 At gjennemgaae den svundne Dag med Strengthed;
 Men Sønnen favned ham midt i hans Regnskab;
 Dog halv i Slummer var det Oldingen
 Som høved sig iveiret Loftets Grund,
 Og Blisdoms evigstraalende Gudinde
 Lod sig tilsyne, bøjed sig alvorlig
 Og trykked sine Læber til hans Mund!

Indhold.

Fredensborg	5.
Den fromme Clara	6.
Jægerphantasi	8.
Drømmeren	11.
Dag og Nat	13.
Den efterladte Rose	18.
Gr. Blof	20.
Turneringen	22.
Fuglen	32.
Kong Christian den Ottende	59.
Farvel til Marthes Kilde	61.
Fodsporet	66.
Philosophen	69.
Med en Rubinring	71.
J. A. Dehlenschlägers Album	72.
Sang „Den 8de Marts“	73.
Mundus og Paulina	76.
Opmuntring	89.

Aften ved Ariccia	93.
Mødet med Bacchus	99.
Nemi	113.
Morgen i Nemi	117.
Sang den 28. Januar 1833 i Rom . .	121.
Gjenkomst til Nemi	123.
Paa Fregatten Bellona i Nordsøen 1835	128.
Fiskeren i Nemi	130.
Til Thorvaldsen	135.
I Apenninerne	137.
Atheneborus	140.

